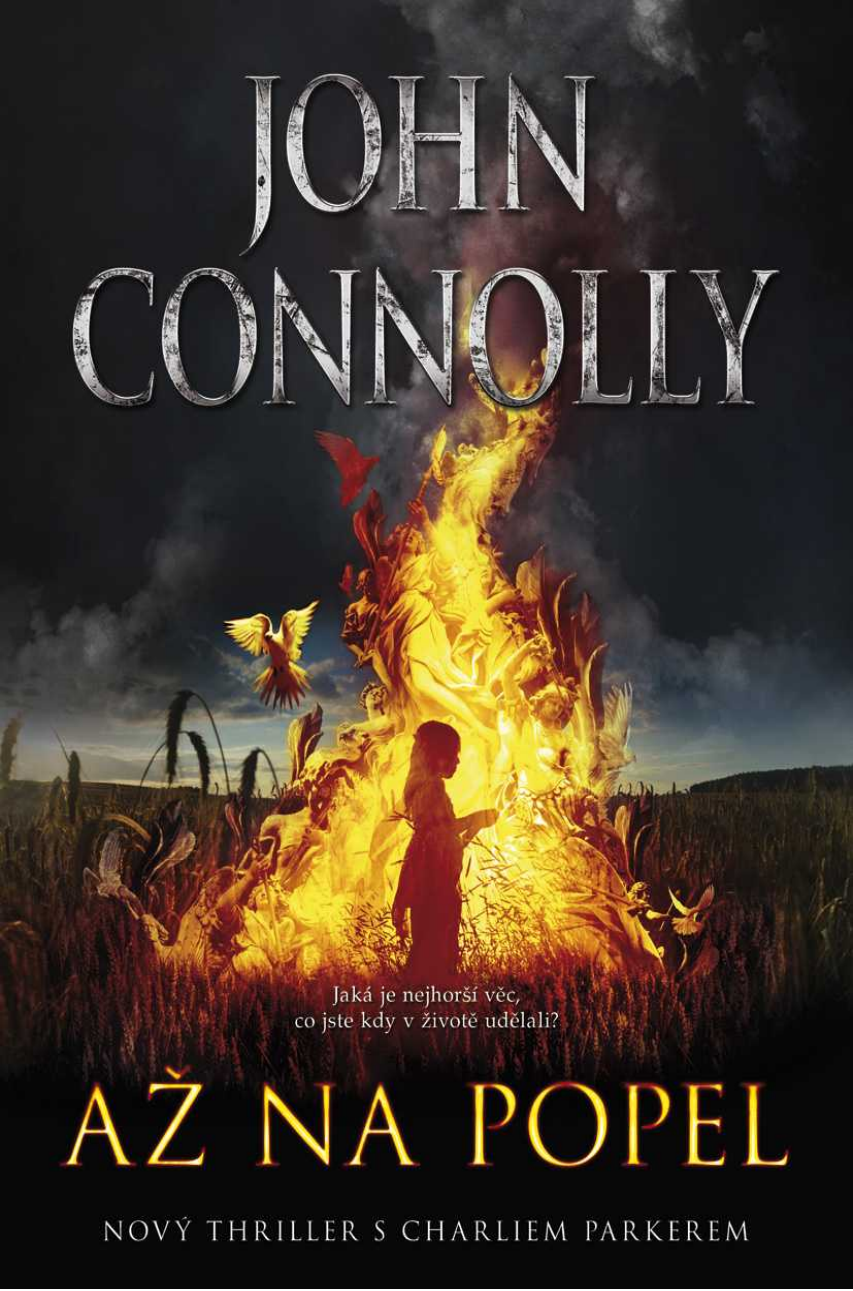

JOHN CONNOLLY

Jaká je nejhorší věc,
co jste kdy v životě udělali?

AŽ NA POPEL

NOVÝ THRILLER S CHARLIEM PARKEREM

AŽ NA POPEL

JOHN
CONNOLLY
AŽ NA POPEL

Přeložil Martin Verner

Vydalo nakladatelství BB / art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2011 by John Connolly

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Burning Soul*

(First published by Hodder & Stoughton, London, 2011)

přeložil © 2012 Martin Verner

Redakce textu: Jiří Pacek

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7461-847-5

Věnováno tajnému agentovi Joe Longovi

Citované pasáže ze sbírky básní Danielle Pafundové

Mrtvé dívky mluví jednohlasně

užívám s laskavým svolením autorky.

Všeho nech, Pipe, jelikož tu máme jednoho malého otrhánka, jenž si zaslужuje naši pomoc;... zákonný zástupce má tu pravomoc: „Vím, cos udělal a jaks toho dosáhl... Vzdej se dítěte... Odevzdej ho do mých rukou.“

Charles Dickens, *Nadějné vyhlídky*

1

Moře i nebe byly šedé, ale v lesích vyšlehl oheň a stromy se octly v jednom plameni. Nikde žádný žár, žádný kouř, koruny přesto zahořely tu rudě, tu žlutě, tu oranžově; s postupujícím podzimem studeně zaplály a listy se odevzdaně chýlily k zemi. Ve vzduchu se vznášela smrt, probuzená prvními poryvy ledového vichru výhrůžně předznamenávajícího blížící se zimu. Zvířata se začala chystat na příchod sněhu, shánět zásoby, cpát si břicha. Hlad je požene za potravou a přinutí zranitelné tvory riskovat. Predátoři jejich počínání zatím jen přihlížejí. Černí pavouci ještě podřimují ve svých skrýších a vyčkávají někde v koutě. Ještě mají dost zmateně poletujícího hmyzu, další vysáté schránky těl se jim hromadí v sítích. Zimní srst houstne a světlá, aby na bílém sněhu poutala méně pozornosti. Šípy táhnoucích husí protínají oblohu jako běženci prchající před blížícím se konfliktem a zanechávají tu jen ty, kteří musí zůstat a čelit tomu, co přijde.

Havrani však seděli jako přikovaní. Mnoho jejich druhů mířilo z dalekého severu hlouběji na jih, aby uprchlo před blížící se zimou, ale tihle ptáci ne. Byli obrovští, a přesto elegantní a v očích se jim zračila jakási neznámá inteligence. Ti, kdo projížděli po této odlehlé silnici, už o jejich přítomnosti věděli, a pokud je na procházce nebo cestou v autě někdo doprovázel, nemohli se hovoru o nich vyhnout. Shodovali se nejen na tom, že jde o skutečně neobvykle velké jedince, ale většinou také na pocitu zvláštního neklidu, který s sebou havrani, ta nahrbená a vytrvalá stvoření, přinesli. Ptáci trůnili hluboko v koruně prastarého dubu, jehož dny byly pomalu sečteny. Listí mu každý rok opadávalo dřív, takže na konci září už býval úplně holý a mezi teprve jasně plápolajícími korunami okolních stromů vypadal, jako by byl shořelý na uhel. V kouřovém oparu se vznášelo jen několik dávno opuštěných hnízd, které stravující oheň zdánlivě

ušetřil. Dub stál na okraji řídkého křoví lemujícího záhyb cesty a tvořil vrchol jeho oblouku. Před mnoha lety tam bývalo podobných dubů víc, ale muži, kteří tu kdysi stavěli silnici, je pokáceli. Tohle byl poslední exemplář, ale už brzy bude i po něm.

Havrani v něm však našli zalíbení, neboť havrani mají rádi umírání.

Ostatní drobní ptáci se před nezvanými hosty měli na pozoru, stáhli se a skrytí mezi jehličnany je ostražitě sledovali. Celý les v jejich přítomnosti ztichl. Vyzařovala z nich hrozba: z jejich sebejistoty, z parátů zaklesnutých do větví, z mohutných zobáků. Byli to stalkeri, pozorovatelé, kteří dokázali čekat na příhodný okamžik k lovu. Tihle havrani vypadali ve své nehybné sošnosti jako podivné pahýly, jako nádory vyhrězlé zpod kůry samotného stromu. Bylo zvláštní vidět jich tolik pohromadě, jelikož havrani nejsou společenská zvířata; v páru žijí, ale v šestihlavém hejnu nikoliv. Jedině snad, když je kořist na dohled.

Běž dál, utíkej. Ale ještě než si jich přestaneš všímat, naposledy se s úzkostí ohlédni, abys věděl, co shůry sledují, protože nemilosrdní lovci jim jdou v patách. Přesně takhle to havrani dělají: vlky dovedou až k oběti a za odměnu dostanou část kořisti, jako úlitbu za svou práci. Přeješ si, aby se pohnuli. Přeješ si, aby zmizeli. Ani obyčejný havran na klidu nepřidá, tihle jsou však neobyčejní. Ne, tihle jsou ti nejneobyčejnější ptáci ze všech. Soumrak je na spadnutí a oni pořád čekají. Možná dokonce vypadají, jako by spali, nebýt odlesku řídnoucího světla v černých očích, odrazu vycházejícího měsíce, když se mraky na okamžik rozestoupí. Přesto ale jako by jeho záři pohltili.

Z doupěte v tlejícím pařezu se vynořila lasička a zavětrila. Hnědá srst jí už houstla a měnila barvu, zvíře vypadalo jako přízrak. Lasice chvíli zvažovala, zda se ptáků bát, pak ale zvítězil hlad a puzení vydat se za potravou. Její mláďata byla už ta tam a ona znovu vrhne až na jaře. Doupě si vycpala myšími kožíšky, aby jí nebyla zima, ale spižírna, kde jindy bývala spousta ulovených hlodavců, teď zela prázdnotou. Aby lasička přežila, musí denně spořádat tolik potravy, kolik představuje až čtyřicet procent její tělesné hmotnosti. To znamenalo čtyři myši denně, ale kde je teď tak rychle vzít.

Havrani ji zdánlivě ignorovali, ale lasice byla natolik inteligentní, že ji jejich nehybnost neoklamala. Neriskovala, otočila se čumákem k doupěti

a zamávala ocáskem s černým chvostem, aby zkusila, jestli na něj ptáci zaútočí. Pokud ano, zaměří svou pozornost na něj a minou tělo, takže dokáže utéct do bezpečí a skrýt se v ztrouchnivělém pařezu. Ale havrani nereagovali a lasička několikrát zavětrila. Náhle se ozval hluk, objevila se světla. Havrany ozářily reflektory a ptáci za nimi natočili hlavy. Lasička, zmítající se mezi pocitem strachu a hladu, následovala hlas svého žaludku. Zatímco havrani byli vyrušeni ze svého soustředění, zmizela v lese a v mžiku se ztratila z dohledu.

Auto uhánělo po silnici rychleji, než je zdravo, a nebezpečně najíždělo do zatáček. Kdyby z protisměru vyrazil jiný vůz, nemohl by ho řidič vidět. Ten, kdo by to tu neznal, by mohl snadno způsobit kolizi nebo vyletět ze silnice a skončit v křoviscích podél krajnice. Mohlo by to tak dopadnout, kdyby tudy ale vůbec někdo jezdil. Všichni se totiž zastavili už ve městě, aby shledali další jízdu a pátrání po okolí nezajímavými, takže se obvykle otočili a vydali se tam, odkud přijeli, zpátky přes most a na dálnici číslo 1, aby pokračovali dál na sever k hranicím nebo na jih do Augusty a Portlandu, velkých měst, jež se snaží obyvatelé poloostrova tak úporně ignorovat. Takže se tu nezastavovali turisté, ale spíš jen přivandrovalci, co sem zavítali při své pouti životem, aby se na poloostrově časem, pokud ho shledali příhodným, usadili a stali se součástí komunity zády opovržlivě obrácené k pevnině a čelem vzdorně nastaveným k moři.

V Maine byly takových komunit spousty; přitahovaly ty, kdo chtěli uniknout před světem, a ty, kteří se chtěli schovat v pohraničí, neboť tohle byla oblast takříkajíc za sedmero lesy a sedmero horami. Někteří hledali anonymitu, již jim poskytovaly hluboké hvozdy, kde vítr hučel v korunách jako vlny lámající se o pobřeží, takže lidé měli dojem, že tam doléhá ozvěna skutečného příboje z východu. Tady ale byly les i moře opravdové. Mořskou zátoku přetínal kamenný násep, po jehož koruně vedla úzká silnice ubíhající souběžně s mostem poutajícím výběžek k pevnině. Byly to jediné spojnice se světem pro ty, kteří se rozhodli úplně se od něj odстриhnout. Malé městečko protínala jedna hlavní ulice, kde sídlila i policejní stanice. Veškeré místní obyvatelstvo se shluklo v jednotlivě rozstrkaných domcích kolem téhle Main Street, ačkoliv poloostrov byl poměrně rozlehlý. Z dávno již zapomenutých administrativních a geografických důvodů Pastor's Bay kdysi policejně spravoval okresní šerif z území západně

za mostem, tedy z pevniny, dokud radní neusoudili, že se v městské pokladně najde dost peněz na zřízení vlastní policejní stanice. Podle jejich mínění šlo o úspornější řešení a zdejší policejní oddělení bylo na světě.

Když místní mluvili o Pastor's Bay, vždy měli na mysli celý poloostrov, když mluvili o policii, vždy měli na mysli tu *jejich*. Cizí často nazývali výběžek ostrovem, ačkoliv díky přirozenému spojení s pevninou o žádný ostrov nešlo. Většinu provozu přesto obstarával most. Byl dost široký na to, aby vozovka měla dva jízdní pruhy, a dost vysoký, aby se po něm mohlo chodit a jezdit, i když počasí odřízlo obyvatele městečka od pevniny. Přesto se stávalo, že čas od času se vlny vzedmuly a převalily přes vozovku. Na břehu obráceném k pevnině stál dokonce kamenný kříž s vytesaným jménem Maylocka Wheelera, jehož pozemskou pouť ukončila právě taková vlna, když v roce 1997 venčil svého psa Kayu. Zvířete, které přežilo, se ujal manželský pár z pevniny, protože Maylock Wheeler byl starý mládenec se vším všudy. Ale psa to stále táhlo zpátky do rodných míst na ostrov, což se stává. Manželé nakonec péči vzdali a psa si vzal Grover Corneau, který tehdy velel policejní stanici. Když šel do penze, zvíře s Groverem už zůstalo a nakonec oba zemřeli v rozpětí jednoho týdne. Na policejní stanici v Pastor's Bay dodnes visí na zdi jejich společná fotografie. To dokonce přimělo Kurta Allana, Groverova nástupce na místě policejního náčelníka, k úvaze, jestli by i on neměl k vážnosti úřadu přispět porizením psa. Žil ale sám a na zvířata nebyl zvyklý.

Bylo to právě Allanovo auto, které teď minulo starý dub a zaparkovalo před domem na druhé straně silnice. Policista se podíval k západu a rukou si zastínil oči před nízko stojícím sluncem, které se už z poloviny skrylo za obzor. Blížila se i další auta. Řekl ostatním, aby ho následovali. Ta žena je bude potřebovat. Na cestě byli i detektivové mainské státní policie, kteří se sem vydali na základě oznámení o pohřešovaném dítěti, které automaticky dostali z Národního informačního centra trestných činů. Během následujících hodin se také rozhodne, jestli bude nutné žádat o pomoc i FBI.

Dům vypadal jako typické venkovské stavení, byl pěkně udržovaný a čerstvě natřený. Spadané listí bylo shrabané a nakupené na kompostu za budovou. Na to, že nemá k ruce chlapa, si v tomhle drsném prostředí vede dobře, pomyslel si Allan.

A havrani sledovali, jak klepe na dveře, jak se dveře otevírají, jak s někým hovoří, jak vstupuje dovnitř a chvíli se nic neděje – žádné zvuky, žádný pohyb. Pak přijela další dvě auta. Z prvního vystoupil starší muž s odřeným lékařským kufříkem. Ve druhém přijela žena středního věku v modrém kabátě, který se jí zachytil do dveří. Jak spěchala do domu a snažila se ho chvatně vyprostit, natrhla ho. Vůbec se tím ale nezabývala, protože se musela věnovat mnohem důležitější věci.

Oba už urazili polovinu vzdálenosti od aut k domu, když se rozletěly dveře a z nich vyběhla žena. Mohlo jí být ke čtyřiceti, měla trošku mohutnější pas a stehna, vlasy jí volně vlály kolem hlavy. Oba příchozí se zastavili a starší žena dokonce rozpráhla ruce, jako by čekala, že se jí vrhne do náruče. Ale mladší žena se nezastavila, a jak je mýjela, vrazila do doktora, ztratila jednu botu, bílý šterk jí rozedral chodidlo, takže za sebou nechávala krvavé otisky. Zakopla a tvrdě dopadla na zem, a když vstala, uviděli, že si roztrhla džíny, do krve odřela koleno a zlomila nehet. Ve dveřích se objevil Kurt Allan, ale žena už doběhla na silnici, dala si ruce k ústům a stále a stále volala...

„Anno! Anno! Anno!“

Teď se jí plácem zlomil hlas a chtěla se rozeběhnout, ale silnice vedla jak doleva, tak doprava a ona nevěděla, na kterou stranu vyrazit. Starší žena došla až k ní a konečně ji objala, i když se mladší bránila. Tou dobou se k nim už přiblížil i doktor s Allanem. Mladší žena znovu vykřikla Annino jméno. Z okolních stromů vylétli ptáci a z keřů a podrostu vyrazili neviditelní živočichové, jako by chtěli šířit tu zprávu dál.

Děvče je pryč, děvče je pryč.

Jen havrani se nepohnuli. Slunce už zašlo za obzor a začalo se stmívat. Ptáci se pohroužili do tmy a stali se její součástí, díky jejich černým tělům byl soumrak temnější než kdy jindy.

Nakonec se odněkud vynořila lasička. V čelistech svírala bezvládné tělo vypasené polní myši, v tlamě musela cítit její krev. S vypětím všech sil se ovládla a neroztrhala ji, jen co ji ulovila. Její instinkty jí napověděly, aby se své touhy vzdala. Sebekázeň se jí vyplatila, ba co víc, před chvílí nechala uniknout menší myšku, která jí zkřížila cestu, když se vracela domů ukrýt svoji kořist. Snad se za ní bude moci vypravit později, jakmile tu větší dopraví bezpečně do své skrýše.

Havrana vůbec neslyšela. Poprvé si uvědomila jeho přítomnost, až když se jí pařáty zaťaly do hřbetu, roztrhly srst a zaryly se do masa. Havran ji přišpendlil k zemi a pak do ní začal beze spěchu klovat. Dlouhým zobákem jí dělal díry do těla, ale ne snad proto, že by měl hlad. Jen ji týral až k smrti, užíval si její umírání. Když z lasice zbyla jen hromádka krvavých chlupů, zanechal ji mrchožroutům a vrátil se ke svým druhům. Čekali, až začne hostina, a byli zvědaví, kdo se objeví jako první.

Vlastně ne, zvědavý byl ten, kdo je sem vyslal, a oni tu čekali z jeho vůle. Protože on byl ten největší predátor ze všech.

2

Některé skutečnosti jsou tak hrozné, že by se o nich nemělo mluvit nahlas, tak děsivé, že jen povědomí o nich může vést k vykořenění lidskosti a pak už jen k živoření v bezcitnějším a krutějším světě než dřív. Paradoxní je – pokud vše neskončí smrtí – že ti, kdož takové pravdy znají a musejí přijmout, si vždy budou v srdcích uchovávat víru, že jednou, jen jedinkrát, jim může svitnout naděje, a zrovna v jejich případech nebude vůle Boží slepá.

Jednou z těch pravd je, že do tří hodin po únosu bývá dítě zpravidla považováno za mrtvé.

První problém spočíval v tom, že se vyšetřování zmizení Anny Koreové rozběhlo s takovým zpožděním. Zmizela z malé, ale živé nákupní galerie na pevnině, kam vyrazila se svojí spolužačkou Helen Dubuqueovou a její matkou na sobotní nákupy. Hlavně si však chtěla pořídit výtisk Velkého Gatsbyho, který měli mít do školy. Oddělila se od Dubuqueových a zašla do obchodu s novými i antikvárními knihami, zatímco ony pokračovaly do Sears, aby Helen koupily boty do školy. Nebyly nijak zvlášť znepokojené, když se Anna neobjevila ani po dvaceti minutách; bývala v knihkupectví jako ryba ve vodě a obě si byly naprosto jisté, že sedí někde v koutku s knížkou v ruce a hltá nějaký příběh naprosto ponořená do děje.

Ale v obchodu s knihami ji nenašly. Prodavačka si na Annu pamatovala a řekla jim, že se tam dlouho nezdržela. Zběžně obešla regály, a jen co našla svoji knihu, odešla. Helen se s matkou vrátily k autu, ale Anna tam nebyla. Zkusily jí zavolat na mobil, ale volání propadlo rovnou do hlasové schránky. Prohledaly nákupní galerii, což netrvalo dlouho, pak zavolaly k Anně domů jen pro případ, že by se vydala napřed s někým jiným, kdo ji svezl, a zapomněla jim o tom říct, ačkoliv takhle by se

vzhledem ke své povaze určitě nezachovala. Valerie Koreová, Annina matka, nebyla doma. Později vyjde najevo, že byla u kadeřnice Louisy Doucetové, která provozovala svoji živnost v zadní místnosti svého domu na Main Street. Valeriin mobil zvonil právě v okamžiku, kdy jí kadeřnice myla hlavu, takže ho kvůli šumění vody nemohla slyšet.

Nakonec zavolala paní Dubuqueová namísto tísňové linky přímo na policejní oddělení v Pastor's Bay. Byla to jen síla zvyku, nic víc než důsledek života na malém městě s vlastní policejní služebnou. Ale tohle rozhodnutí způsobilo další prodlevu, když s ní náčelník Allan debatoval o tom, zda uvědomit nebo neuvědomit okresního šerifa a státní policii, kteří by pak informaci předali dál na kriminálku. Než se zpráva o únosu konečně dostala do Centrálního registru pohřešovaných dětí, uběhla více než hodina a čtvrt, neboli třetina doby ze tříhodinového limitu, jenž je v případech nezletilých považovaný za rozhodující. Po uplynutí této doby je z hlediska vyšetřování pohřešovaný pokládán za mrtvého.

Jakmile ale telefon přece jen zazvonil, příslušná místa reagovala rychle. Stát měl pro tyto případy vypracovaný obvyklý postup, takže všichni byli hned na nohou. Koordinace se ujal pohotovostní útvar, policie se vydala do terénu a začala hlídkovat na všech trasách. Tým, který měl za úkol zajišťovat důkazy, se vydal do Pastor's Bay se soudním příkazem umožňujícím prohlédnout si Annin počítač a s plánem získat písemný souhlas její matky, aby mohl zkontrolovat záznamy všech telefonických hovorů z Annina mobilu i bez povolení soudu. Seznámili se situací i telefonní společnost, v jejíchž možnostech bylo lokalizovat Annin přístroj. Ovšem ať už to byl kdokoliv, kdo měl její telefon v držení, nejenže jej vypnul, ale dokonce vyndal baterii, takže tento postup vyřadil ze hry.

Popis oběti byl předán do Národního informačního centra trestných činů a Anna Koreová se oficiálně stala „osobou pohřešovanou nebo v nebezpečí“. To zas automaticky znamenalo registraci v Centrále pohřešovaných a zneužívaných dětí a následně FBI. Skupina s názvem Adam, specializovaná jednotka Národního informačního centra trestných činů pro pátrání po pohřešovaných dětech, byla připravená a regionální tým FBI se sídlem v Bostonu, který se zabývá únosy dětí, byl uveden do pohotovosti. Zcela rutinně vyzval ke spolupráci také mainskou státní policii. Revírníci zahájili přípravy k prohledávání území v okolí předpokládaného místa únosu.

Když uběhl tříhodinový limit a Annu Koreovou stále ještě nenašli, mezi všemi zúčastněnými úředními složkami nastala řetězová reakce. Stalo se tichým a společně sdíleným tajemstvím, že způsob pátrání se teď musí nevyhnutelně změnit. Vznikl seznam všech členů rodiny a jejich přátel, kteří v případech dětských únosů bývají považováni za první podezřelé. Všichni souhlasili s výslechem, dokonce i na detektoru lži. Jako první vyslyšeli Valerii Koreovou.

Po pěti minutách jejího výslechu byla oproti očekávání povolána FBI.

Anna Koreová byla pohřešovaná už déle než dvaasedmdesát hodin, ale okolnosti jejího únosu se jevily ve srovnání s únosy jiných dětí poněkud zvláštní. Možná by bylo správnější říct, že to byly spíš důsledky jejího únosu, které budily pozornost, protože chování postižené matky, Valerie Koreové, nebylo takové, jaké za těchto okolností bývá běžné. Nejprve nebyla příliš ochotná vystoupit před kamerami. Ani ona, ani další příbuzní nebyli ani v novinách, ani v televizi vůbec slyšet nebo vidět. Zmizení její dcery se stalo stále dychtivěji sledovaným veřejným spektaklem, jakým události, jako jsou znásilnění, vraždy a podobné lidské tragédie, zpravidla bývají. Zůstalo tedy na policii, jak státní, tak místní, aby o dívce předávala informace médiím sama. Prvních dvanáct hodin od zahájení pátrání s nimi ovšem šetřila. Zkušení reportéři však z jistých náznaků ze strany policejních orgánů vycítili, že za zmizením děvčete se skrývá ještě nějaký jiný příběh. Ale jakékoliv pokusy dostat něco z policejních informátorů selhávaly. Sdílní dokonce nebyli ani místní lidé z Pastor's Bay a reportéři měli co dělat, aby se jim podařilo sehnat vůbec někoho, kdo by byl ochotný komentovat případ i jen v nejobecnější rovině, i když tahle okolnost byla připisována spíše uzavřenosti podivné komunity než nějaké velké konspirační teorii obestřené mlčením.

Po třech dnech od zmizení dcery Valerie Koreová svolila, nebo jí bylo povoleno, vystoupit s prvním veřejným prohlášením, ve kterém mohla požádat, aby se přihlásil kdokoli, kdo by měl jakékoliv informace o její dceři. Taková prohlášení mají výhody i nevýhody. Přitahují pozornost veřejnosti, a proto mohou vést k tomu, že se přihlásí případní svědci a nabídnou spolupráci. Na druhou stranu bývá v takových případech běžné, že čím větší emocionální tlak je na pachatele vyvíjen, tím hlouběji zaleze

do svého úkrytu, takže veřejné prohlášení může být kontraproduktivní. Nicméně rozhodnutí už padlo – Valerie měla vystoupit před kamerami.

Tisková konference se konala na radnici v Pastor's Bay, jednoduché dřevěné budově na Main Street, která by se ale klidně místo přídomku Hlavní mohla nazývat Jediná. Název Main Street měl ale vzbuzovat dojem, že ve městě existují i další dopravní tepny, ačkoliv když jste vykročili kterýmkoliv směrem, octli jste se za městem coby dup. Na hlavní ulici se vedle sebe tísnily lékárna a obchod se smíšeným zbožím, jež oba vlastnila jedna rodina, dva bary, z nichž jeden se navíc tvářil také jako pizzerie, benzinová stanice, ubytovna, která ovšem neměla žádný vývěsní štít, takže málokdo se mohl dozvědět o její existenci. Její majitelé trpěli úzkostnou obavou, aby nepřitahovali pozornost „nevhodné klientely“, takže povědomí o jejich podniku se předávalo takříkajíc jen od úst k ústům, což vypovídalo o psychickém rozpoložení jejích vlastníků. Dále tam sídlily dvě modlitebny, baptistická a katolická, které o sobě také nedávaly moc vědět, a malá knihovna, již lidé naopak docela navštěvovali. Když začal tenhle mediální cirkus, byť pod bedlivým dohledem města, šlo možná o nejmasovější příliv cizáků, který Pastor's Bay od svého založení v roce 1787 zažilo.

Pastor's Bay dostalo jméno po laickém kazateli, pastoru Jamesi Westonu Harrisovi, který do oblasti přišel v roce 1755 během války mezi Angličany a Francouzi. O rok dříve byl Harris členem malé skupiny čtyřiceti mužů vedené Williamem Trentem, která měla za úkol vybudovat pevnost na soutoku řek Allegheny a Monongahela v Ohio. Ale ještě dřív, než byly dokončeny palisády, přitáhli Francouzi s pěti sty muži. Jejich velitel však dovolil Trentově skupině nerušeně odejít, a dokonce od ní odkoupil stavební nářadí, aby mohl pevnost dokončit. Nakonec vešla ve známost pod názvem Fort Duquesne.

Harris, který si původně myslel, že rukou Francouzů přijde o život, a už se smířil se smrtí, přijal své vysvobození jako znamení o Božím vyvolení. Na základě toho se rozhodl šířit slovo Boží a odvedl svoji rodinu do Nové Anglie s úmyslem osídlit výběžek jednoho z poloostrovů. Původní obyvatelé však nebyli Harrisovou ideou nijak nadšeni, navíc přirozeně stáli na straně Francouzů, částečně také proto, že byli v opozici vůči Mohawkům, spojencům Angličanů. Měsíc po jeho příchodu ho rozsekali na

kusy. Jeho rodinu ale ušetřili, a poté, co se spory urovnaly, její členové se vrátili k rozdělané práci a založili komunitu, která vešla ve známost pod názvem Pastor's Bay. Nicméně Harrisově rodině to žádné velké štěstí nepřineslo a přízrak smrti hlavy rodiny i deziluze s tím spojená v ní přetrvávaly. Přesto za sebou Harrisovi potomci zanechali osadu, i když to byli právě oni, kteří tvrdili, že Pastor's Bay neprospívá proto, že je poznamenáno prvotním hříchem. Nehledě na to však městečko přežilo, což byl jeho největší a jediný pozoruhodný výkon.

Dnes, po několika stoletích, se octlo Pastor's Bay, zaseté a vzrostlé doslova a do písmene z krve Jamese Westona Harrise, v centru pozornosti. Auta novinářů parkovala na Main Street, reportéři stáli před objektivy kamer, za zády hlavní tepnu, a mluvili o mrtvých a smrti, které tohle mainské město po celou dobu existence provázejí. Strkali mikrofony před ústa obyvatel, kteří netoužili vidět se v televizi ani mluvit s cizinci o neštěstí jednoho z nich. Ať si třeba jsou Valerie Koreová a její dcera přespólní, usídlily se v Pastor's Bay a jeho obyvatelé nad nimi drželi ochrannou ruku. A nic na tom nezměnil ani jejich policejní náčelník, ani šeptem pronášené zvěsti, které se mezi nimi, stejně jako mezi reportéry šířily a naznačovaly, že za zmizením Anny Koreové vězí něco podivného.

Na radnici byl u jedné stěny přistavený stůl, na něm káva a sušenky připravené pro hosty. Tabuli prostřely Ellie a Erin Houghtonovy, dvojčata a staré panny neurčitého věku, z nichž jedna, Erin, pracovala v městské knihovně a její sestra vedla onu záhadnou ubytovnu pro vybrané hosty, ačkoliv čas od času, když na to měly náladu, si prohodily role. Jelikož vypadaly naprosto stejně, narušovalo to zaběhlé zvyklosti místního společenství jen velmi málo. Podávaly kávu stejným způsobem, jako dělaly i všechno ostatní, ať už z přesvědčení nebo z nutnosti: bez přehnané důvěrnosti a zdvořile, ale s přísností, která vylučovala jakýkoliv odpor. Když se první reportéři začali tísnit kolem stolu a v důsledku tlačence převrhli nádobku se smetanou, daly sestry tím, jak držely konvici s kávou, jasně najevo, že takovéhle chování nebudou tolerovat, a zpražení novinářů přijali jejich pokárání jako malí školáci.

Otázky směřovaly k poručíku Stephenu Loganovi, náčelníku vyšetřovacího týmu mainské státní policie pro jižní oblast. Pokud se týkaly místních záležitostí, příležitostně je přehrával na náčelníka místního oddělení

v Pastor's Bay Kurta Allana. Když to odpověď vyžadovala nebo když ji sám neznal, obracel se Kurt Allan s tázavým pohledem k bledé ženě sedící vedle něho, aby se přesvědčil, zda hodlá na dotaz reagovat sama. Když si nepřála odpovídat, jen prostě zavrtěla hlavou. Když se uvolila reagovat, odpověděla jen několika nejnutnějšími slovy. Ne, netuší, kdo by chtěl unést její dceru. Ne, nepohádaly se spolu ani se mezi nimi neodehrálo nic neobvyklého, vymykajícího se vztahu mezi matkou a umíněnou čtrnáctiletou dcerou. Na první pohled vypadala klidně, ale kdokoliv by se na Valeriei Koreovou zadíval pozorněji, viděl by, že se drží s vypětím veškeré vůle. Jako byste se dívali na přehradu, která jen jen se protrhnout. Vnímavý divák by spatřil trhlinky v její konstrukci, jež jen stěží zadržuje obrovské síly skrývající se za fasádou. Pouze v okamžiku, když se jí ptali na otce dítěte, se staly zřetelnějšími. Valerie se pokusila promluvit, ale slova se jí zadrhla v hrdle a poprvé se jí z očí vyřinuly slzy. Slova se tedy ujal Logan a oznámil, že policejní síly pátrají po dívčině otci, jistém Alekosi „Alexi“ Koreovi, jenž teď žije v odloučení, a doufají, že až ho naleznou, pomůže jim v jejich úsilí. Když padla otázka, zda je ze zmizení své dcery podezřelý, Logan pouze konstatoval, že policie nevylučuje žádnou možnost, a nemůže proto ani Alekose Koreho vyřadit z okruhu podezřelých. Poté si jeden novinář z bostonského listu stěžoval na obtíže, s nimiž se ze strany policie při získávání informací o případu setkávají, a v sále se ozvalo souhlasné mumlání. Allan se začal vykrucovat a užíval obraty jako „ohledy k rodině“, ale polovina obyvatel celého Maine by dokázala odpovědět lépe a člověk se mohl spokojit s takovou odpovědí jen s poukazem na zvláštnost tohoto koutu světa.

Takové bylo Pastor's Bay. Lidé odtamtud byli prostě jiní.

Ale tak docela pravda to nebyla.

Vlastně ani trochu.

Sledoval jsem tu tiskovou konferenci v podvečerních zprávách. Stál jsem v obývacím pokoji svého domu, zatímco dcera Sam dojíдалa sendvič s mlékem v kuchyni. Její matka a moje bývalá partnerka Rachel seděla na kraji křesla, oči upřené na obrazovku. Obě byly na cestě do Bostonu, aby tam nasedly na let do Los Angeles, kde se Rachel měla zúčastnit sympozia na téma klinických přístupů v kognitivní psychoterapii. Problematiku

klinických přístupů se pokoušela alespoň stručně vysvětlit i mně, ale odnesl jsem si pouze dvojznačný poznatek, že účastníci tohoto sympozia jsou buď chytrější než já, nebo se dokážou déle soustředit. Rachel měla přátele v Orange County, u nichž hodlala bydlet. Jejich dcera byla jen o několik měsíců starší než Sam. Celé sympozium bude trvat jen jeden den a další plánovaný pobyt v Kalifornii měl být zasvěcen dlouho slibovanému výletu do Disneylandu a filmových studií Universalu.

Sam a Rachel žily v usedlosti Racheliných rodičů v Burlingtonu ve státě Vermont. Trávil jsem čas se Sam, jak nejčastěji jsem mohl, ale ne tak často, jak bych měl. Situaci komplikovala skutečnost, nebo jsem si to alespoň namlouval, že Rachel už déle než rok žije s někým jiným. Jeff Reid byl starší muž, bývalý obchodník na kapitálových trzích velké banky, jenž odešel předčasně do důchodu, čímž se elegantně vyhnul důsledkům neúspěšných obchodů a skandálů, do kterých byl podle všeho zapletený. Tím jsem si však nebyl úplně jistý. Naprosto jistě ale vím, že jsem mu záviděl jeho místo po boku Rachel a Sam. Jednou jsem mu dokonce jednu vrazil, když jsem přišel Sam popřát k narozeninám a on na mě vyrukoval s blahosklonnou dobrosrdečností. Měl manýry člověka, který strávil velký kus osobního i pracovního života přesvědčováním lidí, aby mu, ať už oprávněně či nikoliv, věřili: obdařil mě širokým úsměvem, pevným stiskem ruky, levici mi přitom položil na hřbet ruky, abych nabyl dojmu, kdovíjak si mě váží. Když jsem se s ním setkal podruhé, raději jsem si zkontroloval hodinky a peněženku.

Zatímco se Rachel soustředila na tiskovou konferenci, pozoroval jsem ji. Měla rezavou kštici, ale tu a tam jí už prosvítal šedivý vlas. Kolem očí a úst se jí objevily vrásky, na které jsem si nevzpomínal, přesto byla pořád nesmírně krásná. Znovu mě zbolelo u srdce, ale uklidňoval jsem se, že všechno je tak, jak má být, i když po obou se mi samozřejmě stýskalo.

„Co myslíš?“ zeptal jsem se.

„Řeč jejího těla není v pořádku,“ odpověděla Rachel. „Je tam nerada, ale nejen proto, že jde o noční mŕtu každé matky. Vypadá vyděšeně, a nemyslím si, že je to kvůli novinářům. Troufala bych si tipovat, že něco skrývá. Víš o tom případu něco bližšího?“

„Ne, ale jen proto, že jsem se o něj nezajímal.“

Krátký přehled z tiskovky skončil a hlasatelka uvedla další zprávu

o válce někde v cizině. Za mnou se ozval šramot, ohlédl jsem se a viděl, jak Sam sleduje televizi z předsíně. Na svůj věk byla vysoká, měla podobné, jen trochu světlejší vlasy než její matka a vážné hnědé oči.

„Co se té dívce stalo?“ zeptala se, když vcházela do pokoje. V pravé ruce držela zbytek sendviče, kus ho ještě měla v puse. Na svetru se jí zachytilo několik drobečků, tak jsem jí je ometl. Zatvářila se téměř nešťastně, jako by si je chtěla schovat na potom.

„Nevědí,“ řekl jsem. „Zmizela a teď se jí snaží najít.“

„Utekla? Lidi někdy utíkají.“

„Možná, broučku.“

Podala mi nedojedený zbytek sendviče. „Už nechci.“

„Moc ti děkuju. Dám se s tím vyfotit.“

Zvláště se na mě podívala a zeptala se, jestli by mohla jít ven.

„Jistě,“ řekla Rachel. „Ale zůstaň poblíž, abych na tebe viděla.“

Sam se vydala ven, pak se zastavila.

„Tati,“ podívala se na mě, „ty přece hledáš lidi, že jo?“

„Ano, hledám lidi.“

„Měl bys tu holku najít,“ řekla a odběhla.

Chvilí na to se její šešulka objevila pod oknem, jak obhlížela rostliny na záhonech. Při poslední návštěvě mi pomohla zasázet různé trvalky, protože poté, co se s Rachel odstěhovaly, jsem nechal záhony i celou zahradu zpustnout. Teď tam rostly kozí brada a zvonky, želonice a boží květy, všechny rostliny pečlivě označené, aby Sam poznala, která je která. Teprve se šerilo, ale venkovní světla aktivovaná pohybovými čidly už začínala reagovat. Sam se bavila tím, že mezi nimi běhala a snažila se je rozsvěcovat. Rachel došla k oknu a zamávala na ni. Vypnul jsem televizi a stoupl si vedle ní.

„Jsou okamžiky, kdy tě v ní vidím,“ řekla Rachel. „Nebo když mluvím, jako bych slyšela tvůj hlas. Myslím, že je mnohem víc po tobě než po mně. Není to zvláštní, když se vidíte tak málo?“

Ještě než jsem stačil něco říct, už se Rachel omlouvala. Lehce mě pohladila po paži.

„Nemyslela jsem to tak, jak to vyznělo. Nic ti nevyčítám. Jen jsem konstatovala fakta.“ Znovu se zadívala na naši dceru. „Je s tebou ráda, víš. S Jeffem vycházejí dobře, rozmazluje ji, ale přesto si od něj pořád udržuje odstup.“

Jen tak dál, Sam, pomyslel jsem si. Za chvíli ti pravděpodobně vysvětlí, že máš investovat do zbraní a velkých tabákových společností.

„Má tak silnou osobnost,“ pokračovala Rachel. „Už si udělala kamarády, v přípravce na studium si vede dobře – víc než dobře, abych byla přesná, protože ve všem, na co si vzpomeneš, je ve třídě napřed. Ale přesto si kousek své osobnosti schovává v sobě a pro sebe; kus svého tajemství. Tohle nemá po mně. Je to tvůj otisk v ní.“

„Nezní to ale, jako bys to považovala za přednost.“

Usmála se. „Nevím, co to je, takže nemůžu říct, jestli je to dobré.“

Stále se mě dotýkala. Náhle jako by si to uvědomila a nechala ruku klesnout. Ale nebyl to odtazitý a rychlý pohyb. Teď mezi námi existovalo jiné pouto. Byly v něm přítomné smutek a snad lítost, ale nikoliv bolest nebo trápení, které na nás doléhaly, když jsme byli spolu.

„Zkus se s ní víc vídat,“ řekla Rachel. „Můžeme se nějak domluvit.“

Neodpověděl jsem. Myslel jsem na Valerii Koreovou a její pohřešovanou dceru. Přemýšlel jsem o své první ženě a dceři, které tak krutě přišly o život, snad aby se jen přetěly do jiné podoby. Viděl jsem hrozné věci z minula i budoucna, prolínání světů a zázvěti, jako když vylijete inkoust do vody. Věděl jsem své o existenci d'ábla, o níž jen vzdálené povědomí přesahuje schopnosti lidí, věděl jsem o stálém zdroji, z něhož stále tyje. A věděl jsem, že nesu znamení, ačkoliv k jakému konci to povede, jsem zatím netušil. Proto jsem si udržoval odstup od vlastního dítěte, ze strachu, co bych s sebou mohl přivléct do jeho blízkosti.

„Pokusím se,“ zalhal jsem.

Rachel znovu zvedla ruku, ale tentokrát mě pohladila po tváři, její prsty kopírovaly lícní kosti a já ucítil, jak se mi horké slzy derou do očí. Na okamžik jsem je proto zavřel a chvíli snil o jiném životě.

„Vím, že se jí snažíš chránit, a proto se držíš stranou, ale hodně jsem o tom přemýšlela,“ řekla Rachel. „Nejdřív jsem si přála, abys zmizel z našich životů. Naháněls mi hrůzu, ať už tím, čeho jsi byl schopný, tak tím, co tě lidi, po kterých jsi šel, nutili dělat. Ale všechno má své meze a myslím, že jsem to přehnala. Jsi jejím otcem a tím, že se jí vyhýbáš, jí ubližuješ. My jí ubližujeme, protože já jsem v tom, co se stalo, namočená stejně jako ty. Oba se kvůli ní musíme víc snažit. Rozumíš, jak to myslím?“

„Rozumím,“ odpověděl jsem. „Děkuju ti.“

„Nebudeš mi děkovat, až tě bude vláčet po American Girl Store. A ani tvá peněženka mi nepoděkuje.“

Sam se krčila pod stromy, sbírala větvičky a proutky a dávala je na hromadu.

„Co tě přimělo změnit názor?“ zajímalo mě.

„Sam,“ odpověděla Rachel. „Zeptala se mě, jestli jsi byl hodný, když jsi chytil zlé lidi a posílal je do vězení.“

„A cos jí odpověděla?“

„Řekla jsem jí pravdu – že jsi hodný. Ale bála jsem se, aby si tvoji práci podle toho, cos před ní říkal, nespojovala s přílišným rizikem. Tak jsem se jí zeptala, jestli o tebe má strach. Odpověděla, že ne, a já jí věřím.“

„Řekla, proč o mě nemá strach?“

„Ne,“ zakabonila se Rachel. „Řekla jen, co bych ale od ní vůbec nečekala – a nejhorší na tom byl tón, jakým to pronesla –, že strach by měli mít ti zlouni z tebe. Jsem si jistá, že nežertovala a ani nevedla silácký řeči. Byla naprosto vážná a jistá si tím, co povídá. Pak se jen otočila a šla spát. Stalo se to před několika dny. Jediná, kdo z toho měl těžkou hlavu, jsem byla já. Nemohla jsem usnout. Jako bych mluvila s věstkyní, jestli mi rozumíš.“

„O věštění bych se vůbec nezmiňoval,“ poznamenal jsem. „Za chvíli by za ní chodila půlka Nové Anglie. Lidi by po ní chtěli, aby jim předpovídala čísla v loterii, a Jeff by pravděpodobně každého hned stáhl o deset babek za konzultaci.“

Rachel do mě šťouchla a zamířila ke dveřím. Byl čas vydat se na cestu. „Měl bys s někým chodit,“ řekla. „Už moc nechybí, abys měl kolem hlavy svatozář.“

„Je špatná roční doba,“ odpověděl jsem. „Nikdy si s nikým nezačíněj na začátku zimy. Lidi na sobě mají příliš mnoho vrstev. Je těžké odhadnout, co se pod nimi skrývá, a pak už může být pozdě.“

„Mluvíš jako opravdový cynik.“

„Každý cynik byl někdy romantik. Většině to dokonce zůstalo.“

„Božíčku, snad se z tebe nestal filozof samouk.“

Pomohl jsem Rachel nasoukat se do kabátu. Políbila mě na tvář. „Měj na paměti, o čem jsme spolu mluvili.“

„Budu.“

Zavolala na Sam, která teď seděla na zahradní lavičce. Così ukrývala pod kabátem a schovávala to, dokud jsme se neobjali. Teprve pak to opatrně vytáhla a podala mi to.

Byl to kříž. Vyrobila ho z tenkých vzájemně propletených proutků, které k sobě ještě svázala výhonky břečťanu.

„Tady máš, až přijdou ti zlouni,“ řekla.

Vyměnili jsme si s Rachel pohledy, ale mlčeli jsme, a teprve až byly pryč, mi došlo, jak zvláště to Sam řekla. Nedala mi kříž proto, aby to zlé lidi udrželo ode mne pryč, jak by se dalo u dítěte očekávat. Ne, podle ní je nešlo zahnat. Jsou na cestě a bude nutné se jim postavit.

3

Odevšad se ozývaly jen tlumené hlasy a podzimní vichry roznášely ponurý obsah slov, hnědé listy se šinuly po vodě plynoucí do struh, které plnil lehký, ale překvapivě ledový déšť. Ve Freeportu teď pobývalo jen málo turistů; nejvíc se jich v ulicích objevovalo o víkendech, takže i obchody byly v tenhle pošmourný den víceméně prázdné. Pohlední chlapci a dívky v Abercombie & Fitch skládali a zase rozkládali trička, aby si ukrátili čas, a pozorovali místní, kteří se trousili do obchodu L. L. Beana, protože se rozhodli, že je čas vybavit se na zimu. Nejdříve se ale probírali věcmi z výprodeje, ušetřený dolar je ušetřený dolar, a tohle byli pěkní vykukové.

Jižní Freeport se velice lišil od svého bohatšího, mnohem komerčnějšího sourozence na severu. Byl klidnější, centrum jste museli trochu hledat, jeho duch byl nehledě na blízkost Portlandu v zásadě venkovský. Právě proto se tady Aimee Priceová rozhodla žít a pracovat. Teď se dívala na okno ve své kanceláři na rohu Park a Freeport Street a sledovala spleť stružky stékající po skleněné tabulce, jako by šlo o nějaký organický útvar připomínající hmyzí křídlo. S každou další kapkou, s každým spadlým listem unášeným větrem, s každou holou větví, jež se objevila, byla její nálada pochmurnější. Kolikrát už uvažovala o tom, že z tohoto státu vypadne? S každým podzimem ji napadaly podobné myšlenky: do března, nebo snad dokonce do dubna by měla být pryč. Letos to ovšem se všemi těmi rozmáčenými listy, ledovým mrholením, tmou ráno a tmou večer vypadalo ještě na horší zimu než obvykle. Ale ano, byly i hezké okamžiky, například když slunce zasvítilo na první sníh a rozzářilo krystalky jako drahokamy. Zvlášť ráno tak vypadalo všechno čistější a hezčí, zbavené veškeré špíny a hříchů. Ale jak jich bude přibývat a sníh začne černat, pod podrážkami a na podlaze v autě budou křupat drobné kamínky a roznesou se po domě. Tou dobou zatouží stát se jedním z těch zvířat,

co upadají do zimního spánku a vždycky si najdou teplé doupe v jeskyni nebo ve vykotlaném kmeni a tam přečkají nejhorší měsíce. Zatímco se obírala podobnými myšlenkami, venku v recepci přemýšlel o životě dětský vrah. Vypadal tak všedně, tak obyčejně! Byl prostředně urostlý, průměrně vysoký, měl na sobě běžný oblek a obyčejné boty. Jeho kravata nepůsobila ani decentně, ani vyzývavě, ani levně, ani draze. Nedalo se říci, že by byl ošklivý, ale hezký také ne. Nezadaná žena, která by hledala nějakou společnost, by se s ním možná dala do řeči, ale sama by ho nevyhledala a neoslovila, a kdyby mezi nimi k ničemu nedošlo, nemělo by smysl litovat, obávat se, že jí mezi prsty proklouzla bůhvíjaká příležitost. Svým způsobem to byla dokonalá kamufláž, takové nenápadné mimikry, jaké používají zakuklená stvoření na spodní straně listů. Teď, s přicházející zimou, byl obnažený stejně, jako se to stává hmyzu na opadaných větvích. Trochu si protáhla krk. Z místa, kde seděla, spatřila jeho obraz v zrcadle na stěně recepcce. Měl vlasy jako mokrá sláma, v hnědých očích měkký pohled, lehce našpulenou pusou, kterou od zženštilého vzhledu zachraňovala drobná jizva na levé straně horního rtu a výrazná brada. Byl čistě oholený. To všechno propůjčovalo jeho tváři energický vzhled, bylo to však jen zdání.

Na stolku před ním ležely časopisy a čerstvé noviny, ale nečetl je. Místo toho seděl naprosto tiše, s rukama položenýma na stehnech. Téměř ani nemrkal a zdálo se, že je hluboce ponořený do vlastních myšlenek. Žil v přesvědčení, že se už na něj zapomnělo; po tom všem stěhování, vzdálenostech a změnách, které podstoupil. Měl novou identitu a minulost, kterou opatrně dotvářel a přižívoval. Nic z toho nebylo nezákonné: nové jméno mu dal přece soud. Chlapec, na něhož si už sotva pamatoval, býval někým jiným, než je dnes tenhle muž, přesto mu vždycky přejel mráz po zádech při vzpomínce na okamžik, kdy se stal vrahem. Aimee uvažovala, jak často se vrací myšlenkami do minulosti a k tomu, co udělal. Měla ale dojem, vycházejíc z vlastních zkušeností s takovými situacemi (a brala v potaz nejen zločiny druhých, ale i své vlastní karamboly a žalostné nezdary), že uběhnou celé dny, kdy úplně zapomíná na své vlastní prohřešky nebo na to, kým skutečně je, protože jinak by se život stal nesnesitelným. Musí přece utíkat do náruče sebeklamy. Jediný způsob, jak to vydržet, spočívá v popření sama sebe a popření, že se někdy něco takového stalo. Byl teď tím, koho ze sebe udělal, a vzpomínky nechal odeznít,

tak jako z kukly vylíhnuvší se motýl nechá odplout do zapomnění životní etapu, kdy byl housenkou. Přesto musí existovat něco, co se mu z jeho raného stádia vrací: hmyzí sny, vzpomínky na okamžiky, kdy ještě neměl létat, kdy byl jiným tvorem, než je teď.

Hříchy člověka pronásledují. Věděla to a věřila, že to ví i on. A pokud ne, pokud se je pokusil popřít, ten, kdo se blíží, ho už odnaučí takovým manýrům. Člověk, který se tu již brzy objeví – detektiv, lovec – ví o hříchu a stínu na duši své. Jejím jediným přáním bylo, aby ho jeho vlastní bolest přiměla upřít pozornost na ni a toho muže v recepci, jenž ji požádal o pomoc. Ten detektiv také přišel o dítě. Držel v rukou zmučené tělíčko své první dcery. Existuje šance, že takový člověk nebude mít sliťování s někým, kdo připravil o život jinou dívku, bez ohledu na to, jak starý byl, když to udělal.

Tohle všechno detektivovi řekne, až přijde čas. Teď se ale v myšlenkách opět vrátila k muži venku – dětskému vrahovi, který kdysi zavraždil jiné dítě.

Až do dneška to o něm nevěděla, i když ho v minulosti už zastupovala: měl problém s řízením pod vlivem alkoholu a omamných látek a pak jakýsi spor se sousedem, který hrozil přerůst v otevřené nepřátelství. Neměl povinnost informovat ji o své minulosti, ale jeho úzkostlivé lpění na urovnání sporu se jí už tehdy zdálo nepřiměřené. Tohle nečekané odpovědní zjištění jí pomohlo objasnit jeho tehdejší postoj. Byl to člověk, který se za každou cenu snažil vyvarovat nevíтанé pozornosti. Dokonce i jeho povolání mu umožňovalo vyhnout se nežádoucím debatám. Byl daňový poradce a spolupracoval s jednotlivci a malými obchodními společnostmi v okolí. Většinou pracoval z domova. Se svými klienty byl v minimálním kontaktu a v podstatě se omezoval jen na záležitosti finančního charakteru. Dokonce i v okamžicích, kdy potřeboval právní pomoc, vyhledával advokáty provozující praxi v relativně velké vzdálenosti od jeho bydliště. Mohl by si najít právníky působící blíže, ale rozhodl se postupovat jinak. Báł se, že by se o něm mluvilo, někdo by něco řekl doma nebo u skleničky v hospodě, báł se jakékoliv indiskrece, která by se mu mohla vymstít.

Ty budeš asi opatrný už navždycky, pomyslela si. I když ses od doby, co jsi spáchal ten zločin, jistě hodně změnil, pořád tě děsí každý pozor- nější pohled od baru, představa, že se s někým náhodou potkáš, okamžik,

kdy se nějaký dozorce, tvůj spoluvězeň nebo návštěvník věznice rozvzpomene na tvoji tvář, dá si dvě a dvě dohromady a spojí si tě s minulostí. Samozřejmě že ještě zůstává naděje, že jen zavrtí hlavou nad tou náhodnou podobou a půjde dál, protože bude přesvědčený, že se mylí, a pustí tě okamžitě z hlavy, ačkoliv ty ses třásl hrůzou pod jeho pronikavým pohledem. Ale co když ne. Nebo co by bylo ještě horší, co kdyby se v místě tvého nového bydliště, kde o tvé minulosti nikdo nic neví, stal nějaký ošklivý zločin, a tak by se na tebe přišlo? Co potom? Zapíral bys? Podvolil by ses osudu? Nebo bys utekl? Sbalil by sis svých pět švestek, nasedl do auta a zmizel? Pokusil by ses začít znovu?

Nebo by se to malé dítě v tobě, teď ovšem obdařené mužskou silou, vydalo jinou cestou? Koneckonců, už jednou jsi vraždil. Jak moc těžké by bylo udělat to znovu?

Pohlédla na hodinky. Detektiv, který tvrdil, že u ní bude do hodiny, se málokdy opožděval.

Před oknem se mihl stín, krátce prolétl místností, dokonce jí přeběhl po těle, a zmizel. Slyšela zatřepotání křídel, téměř na sobě ucítila dotek peří. Sledovala, jak se na větev břízy, jež se klenula nad malým parkovištěm, usadil havran. Havrani ji znepokojovali. Způsoboval to jejich temný vzhled, inteligence i způsob, jakým dokázali přivést vlky a psy k vyhlídnuté oběti. Byli to ptačí vyvrhelové, za což vděčili svému instinktu obětovat bezbranného tvora smečce pronásledovatelů.

Ale havran nebyl sám. Nad ním seděl další. Nejprve si ho ve změti větvi ne všimla. Teď přiletěl třetí. Přistál na sloupku plotu, na okamžik roztáhl křídla, pak se zklidnil a zůstal bez hnutí. Všichni vypadali jako sochy, všichni hleděli směrem k silnici. Zvláštní.

Vzápětí ale na havrany zapomněla, protože v dálce se objevil vůz. Starý Ford Mustang. Nikdy se o auta nezajímala a sotva rozpoznala jednu značku od druhé, ale pohled na tenhle vůz jí poprvé za celé odpoledne rozjasnil tvář.

Detektiv ve své hračce.

Vystoupil z auta. Jako vždy ho sledovala s velkým zájmem. Jeho vzhled byl svým způsobem zneklidňující a připomínal jí černé ptáky hřadující opodál, jeho inteligence a instinkty jí připadaly stejně podivné jako jejich. Na sobě měl tmavý oblek a úzkou vázanku. Bylo to poněkud netypické,

obvykle chodil oblečený mnohem ležérněji, ale takhle mu to velmi slušelo. Jednořadé sako mělo úzký střih, stejně tak nohavice. S téměř černými, jen trochu šedinami prokvetlými vlasy a popelavou tváří se jeho barevná škála pohybovala v rozpětí černobílé fotografie, takže vypadal, jako by se do podzimní krajiny vydal odněkud ze starých časů.

V posledních letech se s ním občas setkávala. Často si říkala, proč ji tak znervózňuje. Částečně za to asi mohl jeho sklon ke krutosti. Vlastně takhle to není přesné, krivdila by mu. Spíše šlo o jakousi zvýšenou ochotu uchýlit se k ní a považovat ji za samozřejmost. Zabíjel, a věděla, že bude zabíjet dál. Vyplývalo to vždy z okolností, na špatné lidi působil jako magnet, a když musel, poslal je na onen svět.

Podezírala ho však, že ne vždy to bylo nezbytné.

Nevěděla, proč je to k němu táhlo, ale hlavou se jí honila spousta slov, která na něj pasovala: přelud, návnada, vnadidlo... Někdy jí připadal, jako by se vynořil ze záhrobí, jako člověk, kterého najednou spatříte na hřbitově odcházet do tmy, když se den chýlí, takže si nejste jistí, jestli je to jeden z pozůstalých nebo někdo ještě méně hmotný. Snad bylo i nemožné nahlédnout hloubku jeho bolesti obestírající veškerou smrt v jeho životě, aniž by se do ní vepsalo cosi z jiných světů, pokud věříte, že něco takového existuje. Ona tomu věřila a každé setkání s detektivem ji v její víře jen utvrdilo. Navíc se z jeho kolínské linula vůně kadidla, což shledávala případným.

Ale on tím vším uměl proplouvat. Nemusel dělat zrovna tuhle práci. Nebyla to jen maska, aby budil zdání normality. Tahle jeho podoba existovala paralelně s jeho podivností. Snoubily se v něm i teď, když měl na sobě fešácký černý oblek a v pravé ruce hnědý papírový sáček. Věděla, že v něm jsou koblihy. Koblihy byly její neřest. Za čerstvou koblihu, kterou by jí nabídl v pravou chvíli, by byla schopná podvést i svého přítele, a to ho přitom opravdu vroucně milovala.

Uvědomila si, že si hraje se zasnubním prstýnkem, stahuje ho z prstu a zase ho navléká, a nedokázala si vybavit, jestli to začala dělat při vzpomínce na Brennana, muže, který jí prstýnek dal, anebo zda s ním začala točit, když se objevil detektiv. Rozhodla se, že o tom už nebude přemýšlet, ačkoliv i tohle byla jedna z věcí, o které by si s detektivem ráda promluvila. Ovšem na jiném místě a za jiných okolností.

Prešel parkoviště a vydal se po mokré pěšině, která vedla k budově. Jak tak kráčel, všimla si, že za ním havrani otáčejí hlavy a sledují ho, snad vábeni černí jeho obleku, protože jim připadá jako jeden z nich. Přála si, aby odletěli. Zatáhla žaluzie, aby na ně neviděla, ale povědomí o jejich přítomnosti jí uvízlo v hlavě. Jsou to jen ptáci, říkala si: velcí černí ptáci. Tohle není horor. A ty nejsi Tippi Hedrenová.

Rozhodla se vytěsnit ptáky z mysli. Možná pro ni byla jejich přítomnost jen rozptýlením, třeba jí poslouží jako záminka k oddálení rozmluvy, které se stejně nevyhne. Přála si, aby jí ani jejímu klientovi neodmítl pomoc. Pokud přesto odmítne, pochopí to a nezazlívala by mu to, ale měla pocit, že je důležité, aby souhlasil. Jednou jí řekl, že na souhru náhod nevěří.

A tady šlo o kolosální souhru náhod.

Připravila se na uvítání. Každou chvíli se tu objeví.

Prošel jsem recepcí, letmo pohlédl na čekajícího muže a vešel do Aimeeiny kanceláře. Postavil jsem před ni sáček a pootevřel ho, aby viděla, co je uvnitř.

„Charlie Parkere, jste ďábelsky mazaný,“ vydechla a už brala pamlsek do prstů. „Broskvová? To neměli malinovou?“

„Měli malinovou. Ale náplň vybírá ten, kdo platí.“

„Chcete mi snad namluvit, že nemáte rád malinovou?“

„Nechci vám nic namlouvat. Je to kobliha. S broskvovou náplní. Vyrovnajte se s tím. Víte, už skoro chápu, proč se Brennan tak dlouho rozmyšlí, než vám přidá na prst ke zlaté zásnubní obroučce, se kterou neustále točíte, i tu druhou, snubní. Asi si někdy není jistý, jaká náplň vám chutná.“

Všiml jsem si, že prstýnek okamžitě pustila. Aby zaměstnala ruce, rychle sáhla po koblize, ačkoliv jsem podle výrazu poznal, že na ni nemá dvakrát chuť. Jindy by se po ní doslova sápala, ale teď jí něco zkazilo apetit. Kousla si, sousto spolkla, ale to bylo všechno. Jako by jí kobliha uvízla v krku. Odkášlala si a sáhla po láhvi s vodou, která jako vždy stála na stole.

„Jestli zjistím, že se to domákl, zabiju ho,“ pronesla a spláchla suché sousto.

„Psychologa by možná zajímalo, proč si s prstýnkem tak často hrajete.“

„Nehraju,“ smetla poznámku ze stolu.

„Spletl jsem se.“

„To tedy ano.“

Její přítel Brennan byl velký dobrák, který by ji na rukou nosil, přesto byli už zasnoubeni velice dlouho a farář, jenž je měl oddávat, mezitím zemřel. V jejich vztahu se jeden z nich trochu stavěl na zadní a já si vůbec nebyl jistý, jestli je to právě Brennan, kterému se nechce k oltáři.

„Opravdu vám ta kobliha nechutná? Abych řekl pravdu, myslel jsem si, že touhle dobou už budete smetat drobečky.“

„Sním ji později.“

„Dobrá. Asi jsem měl doopravdy raději koupit tu malinovou.“

Pak jsem zmlkl a čekal, až se slova ujme ona.

„Proč máte na sobě oblek?“ zeptala se.

„Byl jsem svědčit.“

„V kostele?“

„To byste mě rozesmála. U soudu. Ve věci Dennyho Krause.“

Denny Kraus zabil před osmnácti měsíci na parkovišti u Forrest Avenue chlapa při hádce o psa. Podle všeho mu oběť, Philip Espvall, prodal zvíře, o němž tvrdil, že je čistokrevný lovecký pes, ohař. Když ho ale Denny vzal poprvé na lov a vystřelil, pes vzal nohy na ramena a zem se po něm slehla. Denny to nesl velice těžce a vydal se Espvalla hledat k baru Great Lost Bear, kde jsem shodou okolností čas od času pracoval, když mi docházely peníze nebo když jsem na to měl náladu. Tu noc, kdy se Denny vydal za Espvallem, jsem tam zrovna byl. Chlapi si něco řekli, oba byli rozčilení, tak jsem pro jistotu zavolal policajty. V okamžiku, kdy se objevili, Espvall už měl díru v hrudníku a Denny stál nad ním, mával pistolí a křičel něco o nevychovaném psovi.

„Zapomněla jsem, že jste u toho byl,“ řekla Aimee.

„Tu noc jsem obsluhoval na baru. Aspoň vím, že jsme Dennyemu nenalévali.“

„Zní to dost jednoznačně. Jeho advokát by mu měl poradit, aby se veřejně kál.“

„Je to složitější. Denny se chce hájit, že ho Espvall vyprovokoval, ale jeho advokát se z něj před soudem snaží udělat nesvéprávného. Denny ale nevěří, že by byl takový šílenec, takže jsem se musel navlíct do obleku a vyrazit k soudu, kde jeden tvrdí, že jeho klient je magor, a druhý se snaží

dokázat, že tomu tak není. Podle mého názoru je Denny opravdu blázen. Žalobce není žádná měkkota, ale na druhou stranu Denny v posledních deseti letech tu a tam pobýval v bangorském Institutu pro duševní zdraví.“

„A to má pořád zbraň?“

„Koupil si ji ještě předtím, než ho osud zavál na psychiatrii. Neprobíhalo to tak, že by přišel do obchodu a blábolil nebo vykřikoval oplzlosti na adresu psů.“

Aimee vyrušilo plesnutí křídel za oknem. Havran se snažil usednout na okenní parapet, ale nedokázal se na něm udržet. Místo toho se připojil k ostatním na bříze. Teď byli čtyři.

„Nemám je ráda,“ poznamenala. „A tihle jsou obzvlášť velcí. Viděl jste někdy takhle obrovské havrany?“

Vstal jsem a došel k oknu. Mezerou mezi žaluziemi jsem ptáky sotva viděl, ale stačilo mi to. Vzadu na silnici projížděla auta, v každém sedělo alespoň jedno dítě. Všechna mířila od L'École Française de Maine, která se nacházela na konci ulice. Jeden z ptáků pootočil hlavu a na protest proti jejich přítomnosti zakrákal.

„Jak dlouho už tu jsou?“

„Dlouho ne. Objevili se chvíli předtím, než jste přijel. Vím, že jsou to jen ptáci, ale jsou opravdu inteligentní, tihle havrani. Zvířata by přece neměla být tak chytrá, ale tahle vypadají, jako by čekala na něco konkrétního.“

Ještě chvíli jsem se na havrany díval a pak jsem se vrátil ke stolu.

„Jsou to jen ptáci,“ zopakoval jsem.

Napřímila se a poposedla. V tuhle chvíli asi přejdeme k pracovním záležitostem.

„Viděl jste toho muže venku?“ zeptala se.

„Ano.“

„Zaujalo vás na něm něco?“

Uvažoval jsem, co bych odpověděl.

„Je nervózní, ale snaží se to skrýt. Není divu, že se netetelí blahem, když je v advokátní kanceláři a sám není právník. Docela se mu to daří. Neklepe špičkou, nemá žádný tik, nemáchá rukama. Naučil se dobře skrývat, ať už z profesionálních nebo soukromých důvodů, co cítí. Ale je to tam: má to v očích.“

„Tohle jste se naučil od své bývalé přítelkyně?“

„Něco z toho ano. Naučila mě, jak slovy popsát city.“

„No tak to jste oba profici. Muž, co sedí venku, skrýval pravdu velice dlouho. Chtěla bych, abyste si vyslechl jeho příběh.“

„Vždycky rád poslouchám.“

„Je to komplikované. V minulosti jsem ho zastupovala – nešlo o nic vážného, nějaké řízení v opilosti, které jsme spláchli, a drobná neshoda se sousedem – a i teď jsem souhlasila, že se ujmu jeho případu a udělám, co bude v mých silách, ale potřebuji někoho s vašimi zkušenostmi, aby se porozhlédl v jeho minulosti.“

„Až uslyším jeho příběh, rozhodnu se, jestli tu práci vezmu.“

„Chci, abyste se rozhodl ještě předtím.“

„Takhle nepracuju. Proč to ode mě chcete?“

„Protože si přeju, abyste byl vázaný stejnou mlčenlivostí jako já.“

„Copak mi nevěříte?“

„Věřím vám. Jen si nejsem jistá, jak budete reagovat na jednotlivé části jeho příběhu. A pokud do toho vstoupí policie, chci, abyste mohl zodpovědně prohlásit, že pracujete pro mě, i s důsledky, které vyplývají z práva na ochranu osobnosti.“

„Ale v čem je problém, kdybych se rozhodl do případu nejít? Jak by se to mohli policajti dozvědět?“

Chvilí jí trvalo, než odpověděla.

„Protože byste mohl cítit povinnost podělit se s nimi o to, co jste tady vyslechl.“

Teď jsem zase chvíli váhal já.

„To není můj styl,“ odpověděl jsem nakonec.

„A důvěřujete mně?“

„Ano.“

„Ten případ vás bude zajímat. Možná budete mít ke klientovi výhrady, ale jeho příběh vás zaujme. Kdysi dávno udělal něco, z čeho plynou určité důsledky, a ty mohou mít dopad na právě probíhající vyšetřování.“

„Co udělal?“

„Berete ten případ?“

„Co udělal?“

Zatvářila se rezignovaně a opřela se o opěradlo.

„Zabil dívku.“

4

Vešel do kanceláře lehce nahnbený, jako by každou chvíli očekával úder. V jeho chování bylo až něco dětinského. Připomínal mi zlobivého školáka, který je předvolán do ředitelny a tuší, že pro svá alotria nemá pádnou omluvu. Takové chování jsme já i Aimee Priceová dobře znali. Advokátní kancelář pro ně často představovala jakousi zpovědnici; mezi jejími zdmi se vyjevují pravdy, nabízejí ospravedlňující vysvětlení a ukládají pokání.

Na očích měl brýle s tmavými obroučkami a jen nepatrně tónovanými skly. Čočky nevypadaly silně, takže jestli mu zvětšovaly oči, pak jen sotva postřehnutelně. Připadaly mi spíš jen jako maskovací předmět, součást jeho sebeobran. Říkal si Randall Haight. Tohle jméno měl natištěné na vizitce a pod tímhle jménem ho znali sousedi, s nimiž s největší pravděpodobností zachovával přátelské, byť do značné míry rezervované vztahy. Výjimku představoval jen Arthur Holden, soused, se kterým se rozhádal o hranici pozemku, a hořkost z jejich nepochopení se teď příznačně vznášela nad jejich usedlostmi. Podle Aimee zařadil Haight zpátečku dřív, než by se případ mohl dostat k soudu a tím vyvolat jen hlubší rozbroje, stát spoustu peněz a upoutat pozornost veřejnosti.

Veřejnost. Tohle slovo hrálo v životě Randalla Haighta, člověka tak pečlivě dbajícího na soukromí, důležitou roli.

Haight se posadil vedle mne, když mi předtím nesměle potřásl pravicí. Ještě jsem ho ale držel za ruku, a už se odtahoval, protože asi předpokládal, že ten, kdo mu může vrazit dlouho očekávaný úder, mohu být jedině já. Věděl, že Aimee mi toho pověděla dost na to, abych si o něm mohl udělat patřičně negativní názor, ačkoliv bylo na mně, jak s ním naložím. Snažil jsem se tvářit neutrálně, protože sám jsem si nebyl jistý, co k Haightovi cítím. Chtěl jsem slyšet, co bude říkat, ještě předtím, než

dojdu k vlastním závěrům. Přesto jsem pozoroval, že k němu cítím dvojnásobnou směsici zvědavosti a odporu, a přes všechnu snahu to ze mne musel vycítit. Všiml jsem si, jak se na mě podíval a uhnul pohledem, sotva jsme se střetli očima. Vyzařovala z něj důstojnost a současně i zahnanost, hned v závěsu však vřel potlačovaný hněv a pocit viny. Cítil jsem to, viděl jsem to a uvažoval jsem, co dalšího se může skrývat nedobytně uzamčené v hloubi jeho duše. Hněvem jsem si byl jistý: neomylně jsem ho vycítil, stejně jako zvíře vycítí přítomnost člověka. Uměl jsem v lidech vystopovat jedy, které jim proudí v těle, a Haightovi kolovala v žilách zloba jako infekční nákaza. Vždycky ji tam měl, vždycky čekala, kdy se bude moci projevit, číhala na vhodný okamžik, kdy dostane prostor. Byla jako hydra, devítihlavá saň s hadím tělem. Měl vztek na sebe, živil ho vlastní sebelítostí; měl vztek na tu dívku, která zemřela a jejíž role nebyla pasivní, protože umírání je souhra; měl vztek na státní orgány, jež jej potrestaly a zničily mu budoucnost; měl vztek na komplice, s nímž vraždil – Aimee mě informovala o tom, že Randall Haight v tom nebyl sám. V den, kdy dívka zemřela, s ním byl ještě jeden člověk, a Aimee měla dojem, že Haightův vztah s oním komplicem byl hluboce konfliktní.

Vztek, zloba, hněv. Uměl je už v sobě zadržovat, uvěznil je v osobě, již stvořil, žil stylem, který jim nedával prostor projevit se. Tím, že jim odepřel volnost, je však udělal mnohem nebezpečnějšími, mnohem nepředvídatelnějšími. Možná si to uvědomoval, možná ne, v každém případě to byl ale způsob, jímž se rozhodl vypořádat se se všemi svými emocemi. Báł se, že kdyby nechal promluvit jen jedinou, jeho fasáda by se zhroutila a smetla by ji přílivová vlna, která by nutně následovala.

Na tohle všechno jsem myslel, když si sedal vedle mne, připravený přestřítn svůj příběh dvěma mlčenlivým soudcům. Ucítil jsem lehkou vůni mýdla a levné kolínské.

„Zatím jsem panu Parkerovi řekla jen zlomek z toho, co jste pověděl vy mně,“ začala Aimee. „Měla jsem za to, že celé by to měl slyšet raději přímo od vás.“

Haight ztěžka polkl. V kanceláři bylo horko, takže možná i proto se mu potem lehce zaleskla tvář. Chtěl si sundat sako, ale když si ho napůl stáhl z ramen, všiml si, že má v podpaží propocenou košili, takže se do

něj zas nasoukal zpátky. Nechtěl se cítit ještě zranitelnější a na úkor neformálnosti se raději omezil v pohodlí.

Vedle kartotéky stála malá lednice. Aimee z ní vytáhla dvě láhve s vodou, jednu podala Haightovi a druhou jsem si vzal já, ačkoliv jsem neměl žízeň. Haight začal s chutí pít, než si všiml, že Aimee i já jen přihlížíme. Ve tváři se mu zračily smíšené pocity, na jedné straně ho těšilo, že se mu snažila pomoci v jeho nepohodlí, na druhou stranu ho tížilo, že ukázal jistou slabost. Kapka vody mu stekla po bradě, levou rukou ji otřel a zamračil se, protože se zlobil jak na sebe, tak na nás. Znovu se na mě úkosem podíval. Věděl, že ho pozorují a hodnotím každý jeho byt' nepatrný pohyb.

„Jsem nešika,“ řekl.

Z kožené brašny vytáhl obálku. Uvnitř měl několik fotografií pravděpodobně vytištěných na domácí tiskárně. Bylo jich celkem pět. Rozložil je po stole, aby na ně bylo pěkně vidět. Na všech se opakovalo totéž téma, každý záběr byl ale jiný.

Vždycky však šlo o vrata od stodoly. Dvakrát červená, jednou zelená, jednou černá a poslední fotka byla reprodukcí černobílého novínového snímku, ale vrata byla tak omšelá a stará, že člověk mohl těžko poznat, zda byla vůbec někdy nějakou barvou natřená. Zrnitost mi připomněla strukturu rozpraskané kůže, což umocňovaly ještě dva otvory v horní části vrat a závora volně visící v úhlu naznačujícím potutelný úsměv, takže celý záběr jako by zachycoval nějakou hodně starou tvář. Tuhle fotografii Haight špičkami prstů lehce poodsunul stranou. Při pohledu na ni se mu zřejmě vybavovala bolestivější vzpomínka než u ostatních.

„Začaly mi chodit před čtyřmi dny,“ řekl. „Ta červená přišla jako první, pak jsem dostal zelenou. Třetí den nic, ale potom přišla druhá červená a ta černá, každá v samostatné obálce. Tuhle,“ ukázal na šedou, „jsem dostal dneska ráno.“

„Poštou, nebo osobně?“ zeptal jsem se.

„Poštou. Obálky jsem si schoval.“

„Byly ofrankované a orazítkované?“

„Přišly z Bangoru a Augusty.“

„Předpokládám, že ty snímky pro vás něco symbolizují.“

Haight nervózně poposedl. Sáhl po láhvi s vodou a napil se. Spustil

zvolna, ale pouze ze začátku. Jeho příběh se klenul v dějovém oblouku, a jakmile se do něj jednou ponořil, nechal se jím strhnout a vyprávěl jako o život. I když popisoval vraždu.

„Stalo se to v roce 1982, když mi bylo čtrnáct. S Lonny Midasem jsme vzali dívku jménem Selina Dayová do stodoly v Drake Creeku v Severní Dakotě. Malá černoška, bylo jí taky čtrnáct. Měla na sobě bílou blůzu a červeno-černou kostkovanou sukni, vlasy stažené a v jednotlivých pramenech sčesané dozadu. S Lonnym jsme po ní už dlouho pokukovali, bavili jsme se o ní. Na kraji města stál kostel sotva větší než normální dům, mezi farníky byli běloši i černoši. Lonny a já jsme tam občas chodívali a pozorovali jsme je oknem. Lidi navštěvovali kostel i přes týden a my jsme je slyšeli mluvit o Ježíšovi a o Bohu a o Spasiteli, modlili se a zpívali alelujá. Lonny říkal, že je legrační, že všichni ti barevní věří ve spasení bělochem a vůbec jim to nepřijde divné. Mně to legrační vůbec nepřipadalo. Moje matka mi vysvětlovala, že Ježíš miloval každého bez ohledu na to, jakou měl barvu kůže.“

V tomto okamžiku přerušil vyprávění, způsobně našpulil rty a podíval se na nás, očekávaje pochvalu. Vidíte? Nejsem žádný rasista a umím rozpoznat, co je dobré a co špatné. Věděl jsem to už tenkrát, vím to i dnes. To, co jsem tehdy udělal, byla výjimka. A neměl bych za to být souzen jen já, není-liž pravda?

My jsme ale mlčeli, protože tu otázku měl pouze v očích, takže pokračoval ve vyprávění.

„Byl jsem dívkou nepochválený. Lonny ne. Jednou zašel do lesa s nějakou Bealovic holkou, a jak mi později řekl, nechala ho sáhnout na prso, až na to, že Lonny samozřejmě neříkal prsa. Říkal cecky.“

A zase nasadil ten způsobný výraz. Starý zkažený Lonny Midas se svou obhroublou mluvou a bílým Ježíšem.

„Nikdy jsme ale ještě neviděli nahou dívku a byli jsme zvědaví, zvláště když všichni říkali, že Selina Dayová nenosí pod šaty spodní prádlo. Tak jsme na ni počkali, a když se vracela ze školy pro chudé děti, přidali jsme se k ní a pak jsme ji zavedli do stodoly. Nedalo to moc práce. Napovídali jsme jí, že je tam kočka, co právě vrhla mláďata, a že se na ně jdeme podívat a možná jim dáme něco k jídlu. Jen jsme se zeptali, jestli nechce jít s námi, jako že je nám to úplně jedno. Chvilí přemýšlela a pak se k nám

připojila. Když jsme přišli dovnitř, začala vypadat vyplašeně, ale uklidnili jsme ji, že je všechno v pohodě, a ona nám uvěřila.

Když ale zjistila, co po ní chceme, chtěla nám utéct a my jsme na ní museli ležet celou vahou, aby se nám nevykroutila a nezdrhla. Osahávali jsme ji a ona řekla, že poví na policii, co jsme jí udělali, a její strejdové – protože neměla otce, ten od nich utekl – a jejich kamarádi si pro nás přijdou a pěkně si nás podají. Začala ječet a Lonny jí zakryl pusou rukou. Dělal to dost hrubě a ucpal jí i nosní dírky. Říkal jsem Lonnymu, že bychom ji měli nechat. Viděl jsem, jak jí lezou oči z důlků a že nemůže dýchat, ale Lonny jí ruku z pusy nesundal, i když jsem mu to říkal. Snažil jsem se ho odtáhnout, ale byl větší a silnější než já. Nakonec sebou začala Selina škubat, takže Lonny jí sedl na hrudník a pak se přestala hýbat úplně, ačkoliv oči měla stále otevřené, a dokonce jsem v nich viděl svůj obraz.

Začal jsem křičet, ale Lonny mi řekl, abych toho nechal, tak jsem ho poslechl. Zakryli jsme ji shnilou slámou a nechali ji tam. Byla to stará stodola na opuštěné farmě. Říkali jsme si, že bude chvíli trvat, než ji najdou. Přisahali jsme si s Lonnym, že nikdy neprozradíme, co jsme udělali, nikdy, i kdyby si pro nás přišli policajti a posadili nás do oddělených místností a vyslýchali nás způsobem, jakým to ukazují v televizi. Když ani jeden z nás nepromluví, nic nám nemůžou udělat. Bude stačit, když si budeme trvat na svém: Selinu Dayovou jsme nikdy neviděli a nevíme nic o žádné staré stodole.“

Chrlil ze sebe slova, jako by to byl hnís vytékající ze zanícené rány. Příběh vyprávěl dospělý hlas, ale rezonovaly v něm výrazy a slova, které používá spíš dítě.

„Někdo nás s ní ale viděl. Nějaký nezaměstnaný zemědělský dělník, námezdní síla. Zaslechl, že se pohřešuje černošská dívka, a vzpomněl si, že ten den si všiml dvou kluků s malou černoškou v červeno-černě kostkované sukni, která přesně odpovídala popisu, jež policie rozšířila po okolí. Šel na policii a řekl, co viděl. Měl dobré oči: pamatoval si, jak jsme vypadali, co měl který na sobě, prostě všechno. Drake Creek nebylo velké město a měli nás ještě dřív, než domluvil. Přišli si pro nás, usadili nás do oddělených místností, přesně jako v televizi, a jeden velký detektiv mi řekl, že to Lonny na mě hodil, že to všechno byl můj nápad, že jsem se pokusil Selinu Dayovou znásilnit a on se mě snažil zastavit a že jsem to

byl já, kdo ji zadusil. Detektiv tvrdil, že mě budou soudit jako dospělého a že budou požadovat, abych dostal trest smrti. Říkal, že na to mají speciální jehlu, a abych si nemyslel, že to bude něco, jako že mě uspí, protože tak to vůbec nebude. Ucitím všechno – jak mi jed vniká do žil, bolest, jak mi budou postupně odumírat orgány – a nebudu schopný mluvit ani křičet, protože jiné léky mě naprosto ochromí. A budu tam jen já, úplně sám, bez mámy a bez táty. A taky říkal, že někdy schválně přijdou a možná mi dají další léky, aby mě to víc bolelo, aby mě potrestali za to, co jsem udělal, za to, že jsem se pokusil znásilnit malou holku a že jsem ji zavraždil, když se chtěla osvobodit.

Takhle to ale nebylo. Všechno byl Lonnyho nápad a byl to on, kdo to nechal zajít tak daleko a kdo jí držel ruku na puse a nozdách a tak na ně tlačil, že nemohla vůbec dýchat. Já jsem ji chtěl nechat, ale on se bál, že by to řekla, bál se, že by dostal nářez.“

Haight se teď plně ponořil do regrese. Mluvil vyšším hlasem, hlouběji se zabořil do židle, takže vypadal menší. Dokonce jako by mu i oblek byl velký. V očích se mu zaleskly slzy, a když se mu vyřinuly na tvář a stékaly dolů, ani si je nepokusil setřít. Ponořil se do svého nitra a myslím, že úplně zapomněl, kde je a proč tu je, že jsme v místnosti i my. Místo toho se z něj zase stal čtrnáctiletý kluk a ocitl se znovu na místě, kde to páchlo potem, močí a zvratky, a zase nad ním stál obrovitý policista, který mu šeptal do ucha, jaká že bolest bude následovat poté, co mu píchnou do žil jed.

„Bál jsem se umírání, zapomněl jsem, že v Severní Dakotě zrušili trest smrti už v roce 1973.“ Koutky jako by mu nadzdvihl nepatrný záchvěv úsměvu, pak ho ale poslušně vrátil do skryše, kde držel všechny staré příznaky. „Tak jsem mu pověděl všechno, co jsme udělali, ale chtěl jsem, aby věděl, že to nebyl můj nápad. Že jsem s tím nejdřív souhlasil, ale teď že mě to hrozně mrzí. Přál bych si, aby byla Selina Dayová naživu. Řekl jsem mu, jak jsem se snažil Lonnyho zastavit. Dokonce jsem mu ukázal, jak jsem chytil Lonnyho za zápěstí ve snaze ho z ní strhnout. Vzpomínám si, jak mě potom detektiv poplácával po zádech a přinesl mi sodovku. Pak přišel právník a zeptal se mě, jestli mě poučili o mých právech, a já si nemohl vzpomenout a on se dal s policistou do řeči a ani potom mi o mých právech nic neřekli. Pak mi dovolili vidět se s mámou a tátou, a máma mě objala. Táta se sotva přinutil se na mě kouknout a ani po

tom, co jsem mu řekl, že to nebyla moje chyba a že jsem to nebyl já, kdo ji zavraždil, se na mě už nepodíval. Tehdy byl už nemocný, musel chodit o holi a pleť mu začínala popelavět. Žil pak ještě tři nebo čtyři roky, ale stejně jsem si vždycky býval bližší s mámou.“

Haight dopil zbytek vody z láhve, přesto pečlivě zašrouboval víčko. Držel prázdnou láhev mezi nohama a tlačil na uzávěr, jako by to byl nějaký knoflík, jímž může vymazat minulost a s ní všechny hříchy ze své paměti.

„S Lonnyem nás odsoudili jako zletilé a strávili jsme – každý jinde – osmnáct let v různých zařízeních, věznicemi pro mladistvé počínaje a normálními pro dospělé konče. Soudce nařídil, aby veškeré výsledky a záznamy od soudu zapečetili, abychom oba mohli po případném propuštění nakládat se svými životy svobodně, a také proto, že se říkalo, ačkoliv nevím, jestli je to pravda, že strejda Seliny Dayové měl co do činění s černošskou militantní Black Liberation Army. Když na to vzpomínám, myslím si, že se to takhle vyvinulo hlavně kvůli obavě žalobce, aby měl krytá záda, kdyby se něco zmehlo. Teprve mnohem později jsem se dozvěděl, že nám ve vězení poskytnou novou identitu a o naší pravé bude vědět jen hrstka lidí. Vzpomínám si, jak nám soudce říkal, že jsme udělali hroznou věc, ale že věří, že každý by měl dostat možnost k nápravě, a zvlášť pak děti. Říkal taky, že nám dali šanci to dokázat, jen co si odpykáme naše tresty.

Po dvanácti letech nás vyňali ze systému státních věznic, aby změna naší identity proběhla hladce. Já jsem se narodil jako William Lagenheimer, ale během přesunu mezi nápravnými zařízeními v Bismarcku a v Newportu ve Vermontu jsem se stal Randallem Haightem. Po několika letech mě přearadili do Berlinu v New Hampshiru, kde jsem si už odkroutil zbytek trestu. Lonnyho nové jméno mi neřekli a já ho ani nechtěl znát. Nikdy jsem se s ním už nechtěl setkat, po těch všech problémech, do kterých nás dostal. Nakonec jsem zakotvil v Maine.“

Haight ukázal na fotografii omšelých vrat od stodoly.

„Tohle je ta stodola, kde zemřela Selina Dayová,“ řekl. „Některé noviny ji otiskly. Ty ostatní neznám, ale tahle pochází z Drake Creeku. Dodnes ji vídám ve snech.“

Podíval se na svoji advokátku, hledal u ní odpověď na tuto část příběhu. Pokusila se na něho povzbudivě usmát, ale vyloudila jen strojenou grimasu.

Otočil se ke mně. Už otevíral ústa a rozpráhl ruce v gestu, jako by chtěl ke svému příběhu ještě něco říct – snad omluvu nebo další vysvětlení, že dnes už zdaleka není tím, kým byl tenkrát – ale pravděpodobně si uvědomil, že už není co dodat, tak pusu zase zavřel a ruce složil do klína. Zůstal tiše sedět a očekával, až od nás uslyší to, co muselo přijít.

„Takže někdo zjistil, kdo ve skutečnosti jste?“ ujal jsem se slova.

„Ano. Netuším kdo ani jak, ale ano, je to tak.“

„Mohla by to být předehra k vydírání,“ poznamenala Aimee.

„Už se objevila nějaká výhrůžka?“ zeptal jsem se.

„Ještě ne,“ odpověděla Aimee.

Pokrčil jsem rameny. Ve sklech Haightových brýlí se mezitím začalo odrážet zapadající slunce, takže jsem mu přestal vidět do očí.

„V tuhle chvíli to vypadá, že pan Haight má dvě možnosti,“ řekl jsem.

„Může zůstat tam, kde je, a nějak se vyrovnat s důsledky toho, až se ta osoba rozhodne zveřejnit, co ví, anebo se sebrat a odstěhovat se. Možná se může pokusit kontaktovat příslušné úřady v Severní Dakotě a zjistit, jestli by mu byly ochotné poskytnout další novou identitu, ačkoliv se domnívám, že by musel prokázat, že mu hrozí nějaké nebezpečí, když jeho pravá identita vejde ve známost. A ani potom není jisté, jestli by ji automaticky dostal, protože to není tak snadné. Koneckonců, když zvážíme povahu jeho činu, odsoudili ho a své si odseděl. Když zabili Selinu Dayovou, nebyl dospělý, ale dítě. Navíc, když to člověk pojme velice pragmaticky, ten zločin se odehrál už velice dávno a v jiném státě. Jestliže bude jeho identita prozrazena, je možné, že na to budou lidé v Maine špatně reagovat, ale také se může dočkat překvapení, jaké pochopení místní mají.“

„To všechno je pravda,“ připustila Aimee. „Ale existuje ještě jeden detail, o kterém se vám pan Haight dosud nezmínil. Jde o to, kde bydlí. Proč jste ještě panu Parkerovi neřekl, kde jste se usadil?“

Pochopil jsem, že v tomhle spočíval ten háček, který přede mnou úmyslně zatajila, a jakmile začal Haight mluvit, cítil jsem, jak past sklapává, jak se mi její čelisti zarávají do masa a že z tohotohle se jen tak nedokážu vyvléct.

„Bydlím asi tři kilometry od domu Anny Koreové,“ řekl Haight. „Žiju v Pastor's Bay.“

5

Randall Haight se opět posadil na židli v recepci. Recepční, o kterou se Aimee dělila s dalšími kanceláři v budově, už odešla, takže Haight zůstal sám se svými myšlenkami. Když vycházel z místnosti, vypadal nespokojeně. Bylo to poznat na způsobu držení těla, na krátkém zaváhání, než za sebou zavřel dveře. Číšel z něj pocit, že nestačil sdělit vše, co by rád, nebo že my jsme neřekli tolik, kolik by si situace zasloužila. Naše – nebo přesněji moje – odpověď ho neuspokojila. Řekl bych, že toužil po nějakém ujištění a útěše, nikoliv nad fotografiemi, ale nad svou celkovou situací.

Venku se už setmělo a nepřestávalo pršet. Reflektory projíždějících aut tu a tam zalévaly parkoviště světlem a po místnosti, ve které jsme s Aimee seděli, přebíhaly stíny. Z větví vyrůstaly tmavé obrysy. Havrani dál nehybně trůnili na stromě a nevydali hlásku. Měl jsem sto chutí vzít hrst kamení a mrsknout jí směrem k jejich hřadu.

Zrádní ptáci. Odpadlíci.

„Tak co?“ zeptala se Aimee.

Od chvíle, kdy na její žádost Haight opustil kancelář, abychom mohli vše, co nám řekl, nerušeně probrat, jsme nepromluvili ani slovo. Fotografie vrat od stodoly zůstaly ležet na stole. Pravým ukazováčkem jsem je natočil k sobě a seřadil je podle pořadí, jako bych podle barev mohl rozluštit nějaký kód, najít řád, odpověď, kterou jsem hledal.

Snažil jsem se přijít na to, v čem nám lže. Možná jsem se s postupem let stával stále cyničtější, nebo možná šlo o atavistický instinkt, který jsem se naučil neopomíjet, ale ve výpovědi Randalla Haighta byla někde ukrytá lež. Ať již to byla lež záměrná, nebo jen něco nevyjevil v plném světle, bylo to tam. Věděl jsem to, protože lež je přítomná vždy. I člověk, jako je Haight, který se v mládí spolupodílel na spáchání hrůzného zlo-

činu a který se nám – dvěma cizím lidem – právě vyzpovídal, aby zákonitě klesl v našich očích, minimálně zatajil některé zásadní detaily. I kdybychom ho nepodezírali z úmyslu, je to v lidské přirozenosti. Člověk na sebe nikdy všechno nepoví; kdyby to udělal, už by mu nic nezbylo. Někdo sice zastává názor, že v plném doznání se skrývá osvobození, ale tihle lidé mají tendenci být spíše zpovědníky než kajícíky. K úplnému doznání dochází jen na smrtelném loži; všechny ostatní zpovědi jsou jen částečné, upravené. V Haightově příběhu půjde pravděpodobně spíše o zamlčování plné skutečnosti, úpravu detailů, které se teď při změně okolních podmínek staly pro jeho současný život zásadními. Možná si už ani neuvědomoval, že jde o lži. V jeho výpovědi zazněly nacvičené pasáže, ale nebyl jsem si jistý, jestli jen a výhradně kvůli nám.

„Lže,“ konstatoval jsem.

„V čem?“

„Nevím. Pozoroval jsem ho, když mluvil, a něco se mi nezdálo na způsobu, jakým celou historku podal. Zněla nějak moc uhlazeně, jako by si dlouhá léta sumíroval v hlavě, že to jednou, až bude příležitost, takhle převypráví.“

„Možná to tak je. Byl to v jeho životě zásadní zlom – nejhorší věc, jakou mohl udělat a jakou kdy udělá. Nebylo by proto divu, kdyby se k tomu znovu a znovu vracel a zkonstruoval si vlastní verzi zločinu a jeho dopadů. Pravděpodobně se musel snažit vysvětlit své počínání i sám sobě, pokud je zrovna nevysvětloval policistům nebo psychoterapeutům.“

„Verzi,“ zopakoval jsem termín, který použila.

„Cože?“

„Nazvala jste to verzí. To je přesné. Jediní, kdo vědí, co se tenkrát v té stodole událo, jsou Randall Haight, Lonny Midas a Selina Dayová, a my jsme slyšeli pouze jednoho z nich – Randalla Haighta –, který tvrdil, že za nic nemohl, že se snažil vraždě zabránit, ale že Lonny Midas byl nad jeho síly.“

„Shodneme se na tom, že bychom se na něho měli dívat jako na Randalla Haighta, a nikoliv Williama Lagenheimera?“

„To je zajímavá otázka. Jak se vidí on sám?“

„Všimla jsem si, že jste se ho na to nezeptal.“

„Neptal jsem se, protože jsem si až do téhle chvíle myslel, že to pro nás

není důležité. Ve smyslu vašeho úkolu a také z pohledu jeho sousedů je Randallem Haightem. A umím si představit, že tak o sobě pravděpodobně smýšlí i on sám. Musí přijímat realitu z pozice své nové identity, a jakkoliv podivná historie tomu všemu předcházela, tohle je jediný způsob, jak může přežít.“

Něco si poznamenala do notesu, ale znovu se už k tomuhle tématu nevrátila.

„Na druhou stranu může říkat pravdu. Třeba se to takhle v té stodole odehrálo,“ namítla. „Zpochybňujete podrobnosti, aniž byste si všímal podstaty. Randall Haight nepopírá částečnou spoluvinu na smrti Seliny Dayové.“

„Jistě, možná skutečně říká pravdu, ale kdybych já byl zapletený do vraždy mladé dívky a kdybych mohl svalit vinu na někoho jiného, udělal bych to.“

„Tak tomu nevěřím zase já,“ protestovala Aimee. „Někdo jiný by to možná udělal, ale vy ne.“

„Proč si to myslíte? Ani já nevěřím, že bych byl tak čestný.“

„Čestnost hraje jen částečnou roli. Zbytek je sebetřízeň.“

Pronesla to s úsměvem, ale obsah jejích slov to ani trochu nezlehčovalo. Bože, ochraňuj mě před amatérskými psychoanalytiky, zvláště pak před těmi, co se halí do právníckého hávu, pomyslel jsem si.

„Bylo mu čtrnáct,“ řekl jsem. „Já jsem nikoho ve čtrnácti nezavraždil. Neumím si představit, jak bych na to následně reagoval, kdybych něco takového udělal.“

„O to teď nejde.“

„Ne?“

„Však mi rozumíte. Někdo Randallu Haightovi naznačuje, že ví, co jako kluk spáchal. A dělá to zrovna ve chvíli, kdy v Pastor's Bay zmizí čtrnáctiletá dívka. Podobnost obou případů je znepokojující.“

Před očima mi vytanula moje dcera, jak ke mně vzhlíží a žádá mě, abych našel Annu Koreovou. V rukou jsem viděl neumělý kříž z proutků a větviček, na krku se mi houpala zmenšená verze téhož symbolu: malý byzantský poutní křížek z bronzu. Někdy potřebujeme připomenout závazky, které chováme vůči druhým, i kdyby člověk měl nastavit vlastní kůži.

„Protože,“ uvažoval jsem, „kdyby kdokoliv zjistil pravou identitu Ran-

dalla Haigha a dal si ji do souvislosti s Annou Koreovou, běžel by hned na policii a vyklopil by jí, co ví: odsouzený vrah čtrnáctileté dívky žije v témže městě, ze kterého nedávno zmizela jiná čtrnáctiletá holka. Místo toho ale posílá fotografie vrat od stodoly a čeká na reakci.“

„Stejně se nemůžu zbavit pocitu, že si někdo připravuje půdu pro vydírání.“

„V tom případě by se měl obrátit na policii.“

„Když půjde na policii, udělají z něj podezřelého.“

„Nebo ho z okruhu podezřelých hned vyloučí, pokud jim bude schopný odpovědět na všechny otázky a pokud v tom nemá prsty.“

Pokaždé, když jsem řekl pokud, Aimee zamrkala.

„Ale no tak,“ podivil jsem se. „Jako byste si tuhle možnost ani nepřipouštěla.“

„Přiznávám, že mi to blesklo hlavou. Opravdu si myslíte, že by ve zmi-
zení Anny Koreové mohl mít prsty?“

„Nemyslím, pokud nehraje vysoce sofistikovanou hru, do níž nás chce vtáhnout, protože je buď až neuvěřitelně prohnáný, nebo úplný blázen.“

„Myslím, že není ani jedno. Je chytrý, ale pokud je šílený, dobře to maskuje. Co vy na to?“

Nedokázal jsem skrýt jisté pochyby.

„Šílený je asi trochu silný výraz, ale je to člověk, který už ví, jaké to je zabít dítě. Vlastně ho přinutili změnit identitu a žije v izolované komunitě daleko od původního bydliště. Myslím, že je pod obrovským emocionálním a psychickým tlakem. Doslova přetéká napětím. Víte, jestli udržuje nějaké kontakty s rodinou?“

„Tvrdí, že ne. Víme, že jeho otec zemřel. Kde je jeho matka, netuší. Řekl mi, že po propuštění z Berlínu u ní nějaký čas bydlel, ale že ho její přítomnost dusila. Zároveň věří, že kvůli jeho nové identitě je lepší, když se s rodinou nestýká. Není na tom nic neobvyklého. Naučil se bez ní žít a stejně jako jiní dlouhodobě vězňeni i on má po propuštění problém navázat zprerhané vztahy. A v Randallově případě by to bylo o to složitější, že už není ani formálně příslušníkem vlastní rodiny.“

„Je to jako nějaký sociální experiment, jehož jsou s Lonnyem Midasem účastníky.“

„Máte nějaké pochybnosti?“

„Ne. Jen úplně nechápu, co se za tím skrývá.“

„Měli bychom toho zjistit víc.“

„Taky že zjistíme.“

„Ale shodli jsme se, že není blázen, nicméně ho drtí tlak, pod kterým se ocitl.“

„Souhlasím,“ připustil jsem zdráhavě.

„Kdyby šel na policii, může to v Pastor's Bay rovnou zabalit. A to on nechce. Přeje si zůstat tam, kde je, přeje si tam žít. Jak jste říkal, své si odpykal. Ani z hlediska zákonů, ani z hlediska společenského není důvod pohlížet na něho jako na někoho, kdo se prohřešil.“

„Takže má zůstat pěkně zalezlý a doufat, že tu dívku najdou?“

„V tuhle chvíli bych mu to radila. A vy se mezitím porozhlédnete po tom, kdo mu mohl poslat tyhle fotografie, protože znáte pozadí.“

Měla mě omotaného kolem prstu. Pokud víme, Randall Haight se v Maine ničím neprovinil. Haight je zároveň Aimeein klient a já jsem s jistými pochybnostmi souhlasil pro ni a potažmo pro Haighta pracovat. Byl jsem vázán mlčenlivostí z důvodu ochrany klientovy osobnosti, což mi na druhou stranu poskytovalo možnost neodpovídat policii na žádné otázky ve vztahu k mému vyšetřování, i kdyby se mě k tomu snažila přimět. Situace, ve které jsme se nacházeli, se mi ale stejně nelíbila. Haightovou ochranou budeme zadržovat informace, které by mohly mít zásadní význam v případě vyšetřování zmizelé Anny Koreové, i když neexistoval žádný důkaz, který by poukazoval na přímou spojitost mezi Haightem a zločinem. Jediným pojítkem byla geografická blízkost a shodný věk obou dívek. Pohybovali jsme se na nejnejistější půdě, jaká může existovat, a cítil jsem, že Aimee toho chce využít.

„Je to pro vás těžké?“ zeptala se Aimee. „Znepokojuje vás čin, který Randall spáchal?“

„Samozřejmě že ano.“

„Myslím ale víc, než je běžné? Cítíte vůči němu osobní zášť, protože jste přišel o vlastní dítě? Musím se vás na to zeptat. Jistě mě chápete.“

„Chápu. Ne, necítím vůči němu žádnou přehnanou zášť. Zabil dítě, když sám byl dítětem, a mám pocit, že je trochu krivák, ačkoliv zatím neumím říct proč. A víte, že se můžu sebrat a odkráčet, protože nic, co jsem ve vaší kanceláři slyšel, mně nemůže zabránit v tom, abych to udělal.“

„Ano, to vím. A taky vím, že neodkráčíte.“

„Když je to tak, nechtěla byste mi vysvětlit, proč bych neměl?“

„Protože se to týká dítěte. Protože Anna Koreová je bůhví kde a možná ještě žije. Pokud pro ni existuje naděje, neodcházejte. Chápu, že je vám zatěžko nejtít na policii. Já zapracuju na Randallovi a uvidím, jestli se mi ho nepodaří přimět ke změně názoru, aby se na ni obrátil sám. Ale jestliže objevíte jakoukoliv nezvratnou spojitost mezi tím, co se přihodilo našemu klientovi, a zmizením Anny Koreové, obrátím se na policii sama a budu držet Randalla pod krkem, dokud nepřijedou.“

Zatímco jsem bojoval se svým duševním rozpoložením, dodala: „A taky proto, že jste stejně jako já zvědavý, jestli osoba, která si vyhlídla Randalla Haighta, je tatáž, co unesla Annu Koreovou.“

Cestou domů do Scarborough jsem mžoural skrz přední sklo, protože hustě pršelo. Reflektory mustangu v tomhle nečasu sotva pronikaly tmou, i když teď už to nebylo tak hrozné, jako když jsem vyjížděl. Autem jsem přesto jezdil rád. Ba co víc, jak jsem jen mohl, už jsem do něj sedal. Byla to moje slabost, ale namlouval jsem si, že jich zas až tak moc nemám. Na vedlejší sedadle ležel vytištěný seznam lidí, kteří měli co do činění s procesem kolem případu Seliny Dayové, a na něj si Haight dokázal vzpomenout. U některých jmen si nebyl jistý, jak se přesně píšou, a také tvrdil, že netuší, kde ti lidé teď jsou. Když jsem se ho zeptal, jestli někdy neměl nutkání něco o nich zjistit, odpověděl, že William Lagenheimer by možná měl, ale Randall Haight ne.

Haightův případ mi dělal starosti, ale vědomí, že to může nějakým způsobem prospět Anně Koreové, mi dodávalo sílu povznést se nad běžné obtíže. Kromě toho jsem vítal jak peníze, tak rozptýlení, které mi takhle příležitost skýtala. S prací to bylo v současnosti dost mizerné. Ani firmy, ani jednotlivci neměli dost peněz na to, aby si najímali soukromé detektivy, pokud nešlo o nějaké zvlášť velké peníze nebo srovnatelně velké nebezpečí spojené se ztrátou reputace. Ale v takových záležitostech se zas obraceli spíš na větší agentury. Jako by ubylo i případů s dokazováním manželské nevěry, z nichž stejně nikdy velké prachy nekynou. Ti, kdo měli podezření, že je jejich partner podvádí, pátrali na vlastní pěst, prověřovali záznamy volání, výpisy z kreditních karet, zápisy v hotelo-

vých knihách. Dokonce i sami své druhy sledovali, v lepším případě takovou činnost svěřovali příteli nebo přítelkyni, jimž mohli důvěřovat, a když si byli jistí, že zrovna on nebo ona není součástí manželského trojúhelníku. A mnoho z nich dokonce raději žilo s podezřením, nebo dokonce i s jistotou, pokud se jim jejich domněnky potvrdily. Jaké jiné řešení by jim totiž zbývalo? Všichni bojovali o přežití. I tak bylo těžké udržet si střechu nad hlavou, natož aby utáhli každý vlastní. Někdy přijde doba, kdy je to ekonomika, která diktuje mužům a ženám, aby drželi při sobě a vyvarovali se cizoložství, nebo aby alespoň potlačili veškerá podezření a pochyby.

Takže jsem bral, co se namanulo, většinou práci pro pojišťovny nebo pro firmy, které se zajímaly o aktivity svých zaměstnanců. Dokonce jsem začal vyhledávat kradené zboží, což už bylo jen krůček od vymáhání dluhů, a takovýhle výdělek byl docela těžce odpracovaný. V lepším případě to znamenalo prohledávání zastaváren a přehrabávání se v nabízeném zboží. Když jsem takové našel, bylo mým úkolem sdělit to zastavárníkovi a zboží mu zabavit, přičemž jsem musel mít vždycky na zřeteli, že obchodník je poctivý a je na mně, abych mu dokázal, že prodává kradenou věc. V horším případě jsem musel bušit na dveře různých pobudů, podvodníků nebo profesionálních zlodějů, pro něž byla spolupráce se mnou až tou poslední možností, protože raději lhali, vyhrožovali mi, anebo dokonce sáhli k osvědčenému násilí, když vyjednávání selhávalo. Člověk tohle vydržel dělat jen tak dlouho, dokud se sám nestal součástí tohoto světa.

Jakmile jsem souhlasil, že se Haightova případu ujmu, Aimee se samozřejmě pokusila zkrouhnout mi gáži, takže jsem se jí musel vysmát a počkat, než začne mluvit zase vážně. Pak mi nabídla, že se zkusí dostat ke svazku ze soudního procesu týkajícího se smrti Seliny Dayové. Pokud byl zaplombovaný, jak Haight tvrdil, bude mít dost omezené možnosti. Tou dobou se už Randall Haight vracel do Pastor's Bay. Jen co dojede domů, sedne si ve své domácí kanceláři na židli a vypracuje seznam všech, koho v místě svého bydliště zná, včetně svých obchodních kontaktů a jakkoliv náhodných známých. Zvlášť si dá záležet na těch, kdo se v jeho blízkosti objevili v poslední době, a na nových klientech. Během jednoho dvou dnů se za ním vydám, abych si s ním popovídal, a pokusím se zjistit, jestli se ve městě vyskytuje někdo, kdo se k němu poslední dobou

začal chovat jinak, nebo zda se někdo z nově příchozích může pamatovat na události v Severní Dakotě, případně zda záležitost nemá nějakou souvislost s nápravným zařízením pro mladistvé či později se státní věznicí. Taký se budu muset podívat, jestli vítr nemůže foukat z věznice v Newportu a nějakého spojení s Berlinem, ačkoliv to bylo vzhledem k hladkému průběhu záměny identity málo pravděpodobné. Přesto budu muset projít spoustu veřejných i osobních záznamů pro případ, že by existoval někdo takový, kdo by se vydal do východního Maine a tam zkrřížil své kroky s Randallovými.

Cestou jsem uvažoval, proč by někdo mohl mít zájem Haighta šikanovat. Vydírání bylo nasnadě, ale to by znamenalo, že osoba, která to dělá, nemá nic společného se zmizením Anny Koreové. Proč by na sebe poutala pozornost, když už má na svědomí vážný zločin spočívající v únosu mladé dívky?

Druhou možností byl sadismus. Někoho může těšit vidět Haighta smažit se ve vlastní šťávě, ať už z čistě zlomyslných pohnutek, anebo proto, že ona osoba sama přišla o dítě za podobných okolností. Mučení člověka zodpovědného za stejný zločin je náhražkou za vyrovnání se se zločincem, který ublížil jejímu vlastnímu dítěti.

Třetí možnost se mi zdála nejzajímavější, ačkoliv jsem se snažil neupřednostňovat ji před ostatními, abych se vyhnul předpojatosti, jež by mohla znamenat, že přehlédnu nějaký zásadní detail směřující úplně jinam. Názor, který zastávala Aimee, spočíval v předpokladu, že osoba, která unesla Annu Koreovou, se na Randalla Haighta zaměřila proto, že z něj chce udělat obětního beránka. Pokud by tomu tak bylo, dotyčná osoba předpokládala, že se Randall Haight dá v panice na útěk a informace o jeho minulosti se anonymně objeví na policii a v tisku. Tak by skutečný zločinec odpoutal pozornost od sebe a nasměroval by vyšetřování k Randallu Haightovi jako k tomu, kdo je za Annino zmizení zodpovědný. A i kdyby se Haight nedal na útěk, informace by stejně mohla uniknout a vyšetřování by i tak nabralo kýžený směr.

Nebo Haight zjistí, že není schopný tlak ustát, a poslechne radu své právní zástupkyně, že by se měl vydat na policii a vyklopit pravdu o své minulosti, protože by tak teoreticky vyrazil vyděrači z ruky zbraň – utajovanou pravdu o vlastním zločinu.

Ale Haight neměl na den zmizení Anny Koreové alibi, což představovalo vážný problém. Řekl nám, že byl doma a kontroloval účetní knihy obchodní společnosti s nábytkem z Northportu. Knihy i účty byly v tak bídném stavu, že měl v úmyslu strávit nad nimi celý den. Bohužel ho postihla čtyřiadvacetihodinová viróza, takže většinu času strávil zvracením na záchodě a léčením nevolnosti na kanapi. Proto se nepřipojil k mailové schránce v počítači, nikam netelefonoval ani nepoužíval internet. Nikdo jej nenavštívil a to málo, co pozřel, si vzal z lednice. Jeho přítomnost v domě tedy nemohla potvrdit ani žádná donášková služba. Pokud by se tedy vydal Randall Haight na policii, stal by se podezřelým, a i kdyby byl kdovíjak nevinný, to, co by následovalo, by mu převrátilo život vzhůru nohama. Haight si ale chtěl udržet takový život, jaký vedl až dosud. Pochopil, že mu stěží dají další novou identitu a síla internetu je taková, že jakmile by se jednou provalila jeho minulost, už by ho pronásledovala, kamkoliv by se hnul. Nebo tomu alespoň věřil.

Randall měl soužení a v duši mu vzplály pochybnosti. Aimee ho marně ujišťovala, že ona i já uděláme, co bude v našich silách. V jeho očích jsem viděl něco jiného. Pečlivě budovaný život se mu hroutil pod rukama, maska, kterou nosil, se mu drolila z tváře, a jak se odlupovala, stále zřetelněji se pod ní objevoval obličej vraha Williama Lagenheimera.

6

S etmělo se, ale pořád přšelo, teplé bary vábily návštěvníky šinoucí se po smokřých ulicích jako hlasy Sirén, ačkoliv ti, kteří se nechali nalákat, by si cestu dovnitř asi stejně našli, protože v tak ošuntělé díře, jako je Woburn, byly takových pajzlů spousty. Muži a ženy, kteří se tu slézali, se vyznačovali malým steskem po domově, a naopak ti, kteří s nimi jejich domovy sdíleli, na ně nijak zvlášť nečekali.

Tenhle podnik se jmenoval Wanderer a jako by sám vznikl jakýmsi evolučním vývojem, ačkoliv evoluce se spíše pojí s představou primitivních živočichů, kteří vyměnili žábry za plíce, vyškrabali se z moře na pobřeží, ale pak už se nedokázali dostat dál a zůstali tady trčet jako kabinetní ukázka základní živočišné formy. V tomto případě probíhal evoluční proces následovně: jeden ochmelka podává druhému ochmelkovi láhev; dva ochmelkové nacházejí lavičku, na kterou láhev průběžně odkládají. Přichází třetí ochmelka, ale o něco méně opilý než první dva, a pomáhá jim rozlévat jejich šnaps; zatímco se dál otravují alkoholem, někdo kolem nich vztyčuje zeď, takže se mají o co opírat; nad hlavami jim vzniká střecha, aby jim do kořalky nepršelo; venku se objevuje vývěsní štít, který všem okolo dává na vědomost, že je otevřeno. A šmytec.

Na podlaze byla levná zelená dlažba připomínající nemocniční kantýnu, za léta zčernalá zašlapanými nedopalky cigaret. V rohu stál jukebox, ale nikdo si už nepamatoval, že by kdy fungoval, ačkoliv svítil a tvářil se, jako by byl pořád funkční. Rozchodit ho ale zkoušeli buď jen namol opilí, nebo nahodilí hosté, kteří z něj chtěli vyloudit písničku. Vždycky jim sebral peníze, ale nevydal ani hlásku. Stížnosti na zpupný jukebox se u barmana setkaly vždy jen s pokrčením ramen a vysvětlením, že přístroj je pouze pronajatý a všechny záležitosti je třeba řešit se společností, která jej pronajímá, a že jen její zaměstnanci mají oprávnění